ஆகஸ்ட் 2026

இரண்டாம் பதிப்பு

(Issue 2 of 2)

மாதம் இருமுறை
வெளியாகும்
சட்டத் தீர்ப்பு தொகுப்பு

LIS MEME

(A Tamil Legal Digest)

சட்டம் எளிமையாக புரியட்டும்!

உயர்நீதிமன்றம் & உச்சநீதிமன்றத்தின்

15 முக்கிய தீர்ப்புகள்

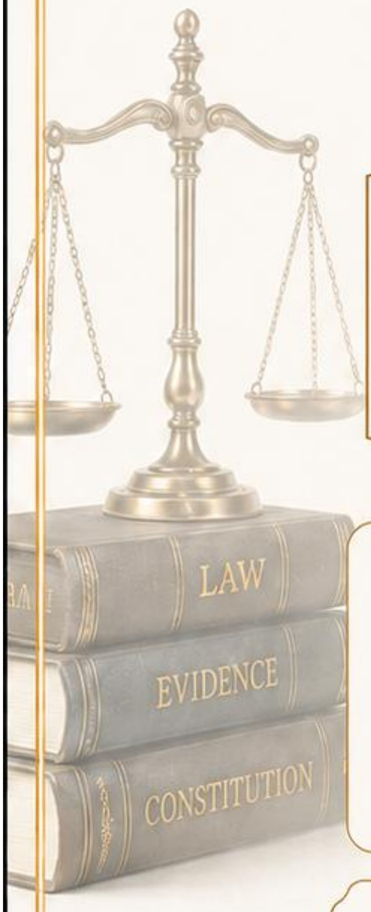

எளிய தமிழில் சட்ட விளக்கம்

சட்டக் கருத்துகளை நினைவில் நிறுத்தும் MEME-கள்

இலவச டிஜிட்டல் வெளியீடு

உயர்நீதிமன்றம் & உச்சநீதிமன்றத்தின்
கேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட தீர்ப்புகள்

“ சட்டம் எளிமையாக புரியட்டும்;
MEME மூலம் மனதில் நிலைத்திருக்கட்டும்! ”

LIS MEME

சட்டம் எளிமையானது!

மாதம் இருமுறை வரும் தீர்ப்பு தொகுப்பு – ஆகஸ்ட் 2026, இரண்டாம் பதிப்பு – முன்னுரை

அன்பான வாசகர்களுக்கு,

சட்டம் என்பது வெறும் புத்தகங்களில் அடைபட்டுக் கிடக்கும் வார்த்தைகள் அல்ல — அது நம் அன்றாட வாழ்க்கையின் ஒவ்வொரு கணத்திலும் உயிர்ப்புடன் இயங்கும் ஒரு கருவி. ஆனால் அந்தக் கருவியை பயன்படுத்தத் தெரியாத வரை, அது இருந்தும் இல்லாமல் போகும். இந்த உண்மையை மனதில் கொண்டே, **"LIS MEME"** என்ற இந்த தொகுப்பு உருவானது — சட்டத்தை எளிமையாக, சுவாரஸ்யமாக, அனைவரிடமும் கொண்டு செல்லும் ஒரு புதிய முயற்சியாக.

நீங்கள் இப்போது கையில் ஏந்தியிருப்பது ஆகஸ்ட் 2026 இரண்டாம் பதிப்பு. இதில் சொத்து, குடும்பம், நில உரிமை, ஒப்பந்தம் மற்றும் தனிநபர் உரிமை சார்ந்த 15 தீர்ப்புகள் — ஒவ்வொன்றும் எளிய தமிழ் விளக்கத்துடனும், நினைவில் நிற்கும் ஒரு MEME-உடனும்.

LIS MEME — என்ன, எப்படி, எங்கே?

"LIS MEME" தொகுப்பு மாதம் இருமுறை வெளியிடப்படுகிறது — ஒவ்வொரு மாதமும் **முதல் பதிப்பு (1st Edition)** மற்றும் **இரண்டாம் பதிப்பு (2nd Edition)** என இரண்டு தொகுப்புகளாக. ஆண்டு முழுவதும் 24 பதிப்புகளாக இந்த சட்ட விழிப்புணர்வு பயணம் நீடிக்கும்.

ஒவ்வொரு பதிப்பிலும் சரியாக 15 தீர்ப்புகள் இடம் பெறும். சென்னை உயர்நீதிமன்றம், இந்திய உச்சநீதிமன்றம் மற்றும் பிற மாநில உயர்நீதிமன்றங்கள் வழங்கிய புதிய, முக்கியமான தீர்ப்புகளை தேர்ந்தெடுத்து, நடைமுறையில் உதவும் வகையில் தொகுக்கப்படும்.

*மிக முக்கியமான சிறப்பம்சம் — ஒவ்வொரு தீர்ப்பும் **தமிழில் எளிய விளக்கமாகவும்**, அதனுடன் **சட்டக் கருத்தை நகைச்சுவையாக விளக்கும்*** **MEME-ஆகவும்** *வழங்கப்படும். சட்டம் கடினமாக இருக்க வேண்டியதில்லை — அது சிரிக்கவும் வைக்கலாம், சிந்திக்கவும் வைக்கலாம்!* **LIS MEME**

*இந்த தொகுப்பு **ஆன்லைனில் மட்டுமே வெளியிடப்படும்** —இணைய முகவரியிலும்,* Facebook, WhatsApp *மற்றும் டிஜிட்டல் தளங்கள் வழியாக அனைவரும் இலவசமாக பெறலாம். எங்கிருந்தும், எந்நேரமும் படிக்கலாம்.*

இந்தப் பதிப்பில் என்ன?

ஆகஸ்ட் 2026 இரண்டாம் பதிப்பில் இடம்பெறும் 15 தீர்ப்புகள் ஐந்து பெரும் தலைப்புகளின் கீழ் விரிகின்றன —

✦ *சொத்தும் ஆவணமும் — பதிவு செய்யப்பட்ட கிரயப் பத்திரத்தின் செல்லுபடித்தன்மை, கூட்டுக் குடும்பச் சொத்து, ஆயுள் உரிமையும் செட்டில்மெண்ட் ஆவணமும்*

✦ *குடும்பச் சட்டம் — மனைவியின் பராமரிப்பு உரிமை, விவாகரத்து கோரிக்கையில் நிரூபணச் சுமை, திருமணமான பெண் பிள்ளைகளின் பங்கு உரிமை*

✦ *நில உரிமையும் அரசு நிலமும் — நீர்நிலை மற்றும் காடு புறம்போக்கு நிலங்களில் பட்டா கோரிக்கை, ஆக்கிரமிப்பு அகற்றம், பயிரிடும் குத்தகைதாரரின் உரிமை*

✦ *ஒப்பந்தமும் பரிகாரமும் — கிரய ஒப்பந்தத்தில் தயார்நிலையும் விருப்பமும், ஏற்றதை ஆற்றக் கோரும் பரிகாரம், கடன்பத்திரத்தில் கையொப்ப நிரூபணம்*

✦ *தனிநபர் உரிமையும் நடைமுறையும் — கடவுச்சீட்டு புதுப்பித்தல், சுதந்திரப் போராட்ட வீரர் குடும்ப ஓய்வூதியம்,* ex parte *தீர்ப்பை மீள்விசாரணை, அறிவுசார் சொத்து மீறலில் இடைக்காலத் தடை*

ஒவ்வொரு தீர்ப்பிலும் என்ன இருக்கும்?

ஒவ்வொரு தீர்ப்பு சுருக்கமும் இந்த கட்டமைப்பில் வழங்கப்படும் —

✦ சட்டக் கேள்வி — வழக்கின் மையப் பிரச்சனை என்ன என்று தெளிவான தலைப்பாக

✦ வழக்கு விவரம் — யார், என்ன கூறினார்கள், நீதிமன்றம் என்ன கண்டறிந்தது

✦ முன்னோடி தீர்ப்புகள் — நீதிமன்றம் மேற்கோள் காட்டிய முக்கியமான வழக்குகள்

✦ சட்டக் கோட்பாடு — இறுதி முடிவும் அதன் தாக்கமும்

✦ LIS MEME — சட்டக் கருத்தை உணர வைக்கும் படைப்பு நகைச்சுவை மீம்

நன்றி…

இந்த தொகுப்பை படிக்கும் ஒவ்வொரு வாசகருக்கும் நன்றி. Budding Lawyers பக்கத்தை தினமும் பின்தொடரும் அனைவருக்கும், சட்ட விழிப்புணர்வில் என்னுடன் கை கோர்க்கும் தோழர்களுக்கும் நன்றி — உங்கள் ஆர்வமே என் ஊக்கம். மாதம் இருமுறையும் LIS MEME-ஐ எதிர்நோக்கி காத்திருக்கும் வாசகர்கள்தான் இந்த பணியை தொடர வைக்கும் சக்தி.

"சட்டம் தெரிந்தால் வாழ்க்கை எளிதாகும்; MEME பார்த்தால் சட்டம் மறக்காது!" — இந்த நம்பிக்கையே ***LIS MEME***-ன் ஆதார வேர். இந்த பயணம் தொடரும்; ஒவ்வொரு பதிப்பும் புதிய வெளிச்சம் தரும்.

Adv. V. சதீஸ்குமார் B.E., B.L.,

Budding Lawyers | LIS MEME

LIS MEME

(A Tamil Legal Digest)

ஆகஸ்ட் 2026 — தீர்ப்பு தொகுப்பு அட்டவணை

உயர்நீதிமன்றம் & உச்சநீதிமன்றம் — தேர்ந்தெடுத்த 15 தீர்ப்புகள்

வ.எண்	சட்டக் கேள்வி (தலைப்பு)	நீதிமன்றம்	வழக்கு எண்	பக்கம்
1	சுதந்திரப் போராட்ட வீரரின் விவாகரத்து பெற்ற மகள், திருமணம் ஆனவர் என்பதற்-காக மட்டுமே சுதந்திரப் போராட்ட வீரர் குடும்ப ஓய்வூதியம் பெறும் உரிமையை இழக்கிறாரா? திருமணமாகாத மகளுக்கு வழங்கப்படும் நன்மை, விவாகரத்து பெற்ற மகளுக்கு மறுக்கப்படலாமா?	சென்னை உயர்நீதிமன்றம்	W.P. No.29353 of 2025	1
2	கடன்பத்திரத்தில் உள்ள கையொப்பத்தை கடனாளி மறுத்துவிட்டால், வெறும் கடன்பத்திரம் மற்றும் சாட்-சிகள் மட்டும் போதுமா? கையொப்பம் நிரூபிக்கப்படாத நிலையில் பரிசீலனைத் தொகை வழங்கப்பட்டதாக சட்ட அனுமானம் எழுமா?	சென்னை உயர்நீதிமன்றம்	A.S. No.81 of 2020	5
3	பதிவு செய்யப்பட்ட கிரயப் பத்திரத்தை “பெயரளவிலான	உச்சநீதிமன்றம்	Civil Appeal No. 6640 of 2010	10

வ.எண்	சட்டக் கேள்வி (தலைப்பு)	நீதிமன்றம்	வழக்கு எண்	பக்கம்
	ஆவணம்”, “போலியான ஆவணம்”, அல்லது “செயல்படுத்-தும் நோக்கம் இல்லாத ஆவணம்” என்று கூறி எளிதாக செல்லாது என்று அறிவிக்க முடியுமா? அத்தகைய வாதத்தை முன்வைப்-பவர் என்ன அளவிற்கு குறிப்பிட்ட சங்கதிகளையும் வலுவான சான்றுகளையும் முன்வைக்க வேண்டும்?			
4	கூட்டுத் தொழில் நிறுவனங்-களின் சொத்துக்களை, பங்கு-தாரர்கள் குடும்ப உறுப்பினர்-கள் என்பதற்காகவே வாய்-மொழி குடும்ப ஏற்பாட்டின் மூலம் பங்கீடு செய்ய முடியுமா? மேலும், பதிவு செய்யப்பட்ட கிரயப்பத்திரங்களை ரத்து செய்யாமல் நேரடியாக பாகப்-பிரிவு வழக்கு தொடர முடியுமா?	மதுரை கிளை, சென்னை உயர்நீதிமன்றம்	A.S.(MD) No.151 of 2014	15
5	மனைவிக்கு, இந்து தத்தெடுப்பு மற்றும் பராமரிப்புச் சட்டம், 1956-இன் வெளிப்பட்ட சட்டக் கொள்கைகளின் அடிப்படை-யிலும் கணவரின் அசையாச் சொத்துக்களிலிருந்து	கேரள உயர்நீதிமன்றம்	ICR(Mat.A) No.23 of 2025	19

வ.எண்	சட்டக் கேள்வி (தலைப்பு)	நீதிமன்றம்	வழக்கு எண்	பக்கம்
	பராமரிப்புத் தொகை பெறும் உரிமை உண்டா? மேலும், கணவர் சொத்தை மூன்றாம் நபருக்கு மாற்றியிருந்தாலும், மனைவியின் பராமரிப்பு உரிமை அந்தச் சொத்தின் மீது அமல்படுத்தப்படுமா?			
6	பயிரிடும் குத்தகைதாரர் தனது குத்தகை உரிமையை முழுமை-யாக மற்றொருவருக்கு மாற்ற முடியுமா? அப்படி மாற்றப்-பட்ட நபர் நேரடியாக பயிரிடும் குத்தகைதாரர் என்ற சட்டப் பாதுகாப்பைப் பெற முடியுமா? மேலும், பல ஆண்டுகளாக குத்தகைத் தொகை செலுத்தாத குத்தகைதாரர், பின்னர் நிலுவைத் தொகையை செலுத்-தியதன் மூலம் வெளியேற்ற நடவடிக்கையிலிருந்து தப்பிக்க முடியுமா?	மதுரை கிளை, சென்னை உயர்நீதிமன்றம்	C.R.P.(MD) Nos.112 to 122 & 124 to 133 of 2022 and S.A. Nos.831 & 832 of 2014	24
7	குடும்ப உறுப்பினர்கள் அனை-வரும் ஒன்றாக வசித்து வந்தால் மட்டும், ஒருவரின் பெயரில் வாங்கப்பட்ட சொத்தை கூட்டுக் குடும்பச் சொத்து என்று கோர முடியுமா? குடும்ப உறுப்பினர்-	சென்னை உயர்நீதிமன்றம்	A.S. No.17 of 2022	29

வ.எண்	சட்டக் கேள்வி (தலைப்பு)	நீதிமன்றம்	வழக்கு எண்	பக்கம்
	களால் பின்னர் அந்தச் சொத்தில் பங்கு உரிமை கோர முடியுமா?			
8	கிரய ஒப்பந்தத்தில் வாங்குபவர் தொடர்ச்சியான தயார்நிலை மற்றும் விருப்பத்தை (Readiness & Willingness) நிரூபிக்கத் தவறினால், ஏற்றதை ஆற்றக் கோரும் பரிகாரம் வழங்கப்படுமா?	மதுரை கிளை, சென்னை உயர்நீதிமன்றம்	A.S.(MD) No.2 of 2018	34
9	நீர்நிலை புறம்போக்கு நிலத்தில் பல ஆண்டுகளாக வசிக்கும் ஆக்கிரமிப்பாளர்களுக்கு பட்டா வழங்க முடியுமா? நீர்நிலையை ஆக்கிரமித்தவர்களை வெளி-யேற்றும்போது மாற்று இடவசதி வழங்குவது அரசின் கடமையா?	சென்னை உயர்நீதிமன்றம்	W.A. Nos.1066, 1142 and 1143 of 2017	39
10	காடு புறம்போக்கு நிலத்தை பல தசாப்தங்களாக பயிரிட்டு வரும் மக்களுக்கு நேரடியாக பட்டா வழங்க நீதிமன்றம் உத்தரவிட முடியுமா?	சென்னை உயர்நீதிமன்றம்	W.A. Nos.2716, 2718, 2726, 2727, 2728 & 2682 of 2025	43

வ.எண்	சட்டக் கேள்வி (தலைப்பு)	நீதிமன்றம்	வழக்கு எண்	பக்கம்
11	தந்தைக்கு ஆயுள் உரிமை மட்டுமே வழங்கப்பட்ட சொத்தை, அவர் மகனுக்கு செட்டில்மெண்ட் ஆவணம் மூலம் மாற்றிக் கொடுத்தால் அது செல்லுபடியாகுமா? திருமணமான பெண் பிள்ளைகளுக்கு தந்தையின் சொத்தில் பங்கு கோரும் உரிமை இருக்கிறதா?	சென்னை உயர்நீதிமன்றம்	A.S. No.197 of 2024	46
12	மேல்முறையீட்டு வழக்கில் எதிர்மனுதாரர் ஆஜராகாத நிலையில் வழங்கப்பட்ட ex parte தீர்ப்பை மீண்டும் விசாரிக்க கோர முடியுமா? அத்தகைய மனுவை "நடத்தத்தக்கது அல்ல" என்று நீதிமன்றம் திருப்பி அனுப்பலாமா?	சென்னை உயர்நீதிமன்றம்	CRP.No.769 of 2025	49
13	கிரிமினல் நீதிமன்றத்தில் வழக்கு நிலுவையில் இருக்கும்போது கடவுச்சீட்டு புதுப்பிக்க உரிமை உண்டா? புதுப்பித்தல் என்பது புதிய கடவுச்சீட்டு வழங்குவதிலிருந்து வேறுபட்டதா? மேலும்,	மதுரை கிளை, சென்னை உயர்நீதிமன்றம்	W.A(MD) No.2282 of 2025	52

வ.எண்	சட்டக் கேள்வி (தலைப்பு)	நீதிமன்றம்	வழக்கு எண்	பக்கம்
	"கிரிமினல் வழக்கு நிலுவையில் இருந்தாலும் புதுப்பிப்புக்கு தடையில்லை" என்ற மும்பை உயர்நீதிமன்ற தீர்ப்பை கட்டுப்படுத்துமா?			
14	மனைவிக்கு நோய் இருப்பதாக கூறி விவாகரத்து கோரும்போது அதை யார் நிரூபிக்க வேண்டும்? மேலும், மனைவி காவல் நிலையத்தில் புகார் கொடுத்ததையே கொடுமை என்று சொல்ல முடியுமா?	மதுரை கிளை, சென்னை உயர்நீதிமன்றம்	C.M.A.(MD) No.356 of 2021	56
15	தொடர்ச்சியான அறிவுசார் சொத்து மீறல் வழக்கில் (Intellectual Property Infringement) வழக்கு தாக்கல் செய்ய தாமதமானால் "அவசர இடைக்காலத் தடை" கோர முடியாதா? மேலும், வணிக வழக்கில் முன்னிலை மத்தியஸ்தம் (Pre-Institution Mediation) கட்டாயமா?	உச்சநீதிமன்றம்	Civil Appeal No. of 2025 (@ SLP(C) No. 2753 of 2025)	60

#1#

சுதந்திரப் போராட்ட வீரரின் விவாகரத்து பெற்ற மகள், திருமணம் ஆனவர் என்பதற்காக மட்டுமே சுதந்திரப் போராட்ட வீரர் குடும்ப ஓய்வூதியம் பெறும் உரிமையை இழக்கிறாரா? திருமணமாகாத மகளுக்கு வழங்கப்படும் நன்மை, விவாகரத்து பெற்ற மகளுக்கு மறுக்கப்படலாமா?

இந்த வழக்கில் மனுதாரரின் தந்தை திரு. சண்முக தேவர் நேதாஜி சுபாஷ் சந்திரபோஸ் தலைமையிலான இந்திய தேசிய ராணுவத்தில் இணைந்து

இந்திய விடுதலைக்காக போராடிய சுதந்திரப் போராட்ட வீரர் ஆவார். அவர் பிரிட்டிஷ் ஆட்சியால் கைது செய்யப்பட்டு ரங்கூன் சிறையில் ஆறு மாதங்கள் அடைக்கப்பட்டிருந்தார். பின்னர் அவரது மனைவி லட்சுமிக்கும் மாநில மற்றும் மத்திய அரசுகளின் சுதந்திரப் போராட்ட வீரர் குடும்ப ஓய்வூதியம் வழங்கப்பட்டு வந்தது. லட்சுமி இறந்த பிறகு, அவருடன் வாழ்ந்து வந்த மகளான மனுதாரர், அந்த ஓய்வூதியத்தை தனது பெயருக்கு மாற்றி வழங்குமாறு கோரிக்கை வைத்தார்.

மனுதாரர் திருமணமானவர் என்றா-லும், கணவரின் கொடுமையால் விவாகரத்து பெற்று, சிங்கப்பூரிலி-ருந்து இந்தியா திரும்பி தாயாருடன் வசித்து வந்தார். அவருக்கு கடுமை-யான உடல்நலப் பாதிப்புகளும் பொருளாதார நெருக்கடியும் இருந்தன. தன்னுடைய வாழ்நாளில் பெற்றோ-ரையே சார்ந்து வாழ்ந்ததாகவும், தற்போது தனக்கு வேறு வருமான ஆதாரம் இல்லை என்றும் அவர் தெரிவித்தார். தமிழ்நாடு அரசிடம் குடும்ப ஓய்வூதியம் கோரி தாக்கல் செய்த வழக்கில் ஏற்கனவே அவருக்கு சாதகமான தீர்ப்பு வழங்கப்பட்டி-ருந்தது. அந்த தீர்ப்பில், அவர் மிகவும் வறுமையான சூழ்நிலையில் இருப்ப-தும், பெற்றோரின் தியாகத்தை கருத்தில் கொண்டால் அவரைவிட தகுதியான நபர் வேறு யாரும் இல்லை என்பதும் பதிவு செய்யப்பட்டிருந்தது.

ஆனால் மத்திய அரசு, 2014 ஆம் ஆண்டு வெளியிடப்பட்ட வழிகாட்டு-தல்களின் அடிப்படையில், திருமண-மாகாத மகள்கள் மட்டுமே சார்ந்த குடும்ப உறுப்பினராக கருதப்படுவர் என்றும், விவாகரத்து பெற்ற மகள்கள் ஓய்வூதியம் பெற தகுதியற்றவர்கள் என்றும் வாதிட்டது. குறிப்பாக, வழிகாட்டுதலின் பிரிவு 5.2.5-ஐ சுட்டிக்காட்டி, விவாகரத்து பெற்ற மகள்களை திட்டத்தின் வரம்பிலிருந்து விலக்கியது. இதனால் மனுதாரரின் கோரிக்கை நிராகரிக்கப்பட்டது.

இந்த வாதத்தை ஆய்வு செய்த நீதிமன்றம், திருமணமாகாத மகளை-யும் விவாகரத்து பெற்ற மகளையும் வேறுபடுத்துவதற்கு எந்த நியாயமான அடிப்படையும் இல்லை என்று கூறியது. சுதந்திரப் போராட்ட வீரர்

குடும்ப ஓய்வூதியத் திட்டத்தின் நோக்கம், நாட்டின் விடுதலைக்காக தியாகம் செய்தவர்களின் குடும்பத்தி-னருக்கு மரியாதையுடனும் கண்ணி-யத்துடனும் வாழ்வாதார உதவி வழங்குவதாகும். அந்த நோக்கத்தை முன்னிறுத்திப் பார்க்கும்போது, திரு-மணமாகாத மகளுக்கு வழங்கப்படும் நன்மையை விவாகரத்து பெற்ற மகளுக்கு மறுப்பது செயற்கையான மற்றும் பகுத்தறிவற்ற பாகுபாடாகும் என்று நீதிமன்றம் குறிப்பிட்டது.

நீதிமன்றம், Khajani Devi Vs Union of India என்ற தீர்ப்பை விரிவாக ஆய்வு செய்தது. அந்த வழக்கிலும் விவாக-ரத்து பெற்ற மகள் ஓய்வூதியத்திற்கு தகுதியானவர் என்று தீர்மானிக்கப்-பட்டிருந்தது. மேலும், அந்த தீர்ப்பை எதிர்த்து மத்திய அரசு உச்சநீதிமன்-றத்தை அணுகியபோதும், உச்சநீதி-மன்றம் "விவாகரத்து பெற்ற மகளை திருமணமாகாத மகளுக்கு இணையாக நடத்துவது முன்னேற்றமான மற்றும் சமூகநீதி சார்ந்த அணுகுமுறை" என்று கூறி மேல்முறையீட்டை தள்ளுபடி செய்திருந்தது. எனவே, அந்த சட்டநிலை உறுதியாக நிலைபெற்-றுள்ளது என்று நீதிமன்றம் வலியு-றுத்தியது.

மேலும், மத்திய அரசு மேற்கோள் காட்டிய சில தீர்ப்புகள் கருணை அடிப்படையிலான பணிநியமனம் தொடர்பானவை என்றும், அவை சுதந்திரப் போராட்ட வீரர் குடும்ப ஓய்வூதியத் திட்டத்திற்கு பொருந்தாது என்றும் நீதிமன்றம் கூறியது. இங்கு வேலைவாய்ப்பு வழங்குவது பற்றிய பிரச்சினை இல்லை; மாறாக நாட்டின் விடுதலைக்காக தியாகம் செய்தவர்-களின் குடும்பத்தினருக்கு வழங்கப்ப-டும் மரியாதை மற்றும் வாழ்வாதார உதவி பற்றிய பிரச்சினை என்பதால், அவற்றை ஒப்பிட முடியாது என்றும் நீதிமன்றம் தெளிவுபடுத்தியது.

இறுதியாக, திருமணமாகாத மகளுக்-கும் விவாகரத்து பெற்ற மகளுக்கும் இடையே பாகுபாடு காட்டும் 2014 ஆம் ஆண்டு வழிகாட்டுதலின் பிரிவு 5.2.5 சட்டப்படி நிலைத்திருக்க முடியாது என்றும், அது அரசியல-மைப்பின் சமத்துவக் கொள்கைக்கு முரணானது என்றும் நீதிமன்றம் தீர்மானித்தது. அதனால் மனுதாரரின் கோரிக்கையை நிராகரித்த உத்தரவு

ரத்து செய்யப்பட்டது. மனுதாரர் 27.01.2023 முதல் ஓய்வூதியம் பெற தகுதியானவர் என்றும், தேவையான விசாரணைகளை முடித்து மத்திய அரசு உரிய உத்தரவை பிறப்பிக்க வேண்டும் என்றும் நீதிமன்றம் உத்தர-விட்டது. இந்த தீர்ப்பின் மூலம், "சுதந்திரப் போராட்ட வீரரின் விவாகரத்து பெற்ற மகளும், திருமண-மாகாத மகளைப் போலவே குடும்ப ஓய்வூதியம் பெற உரிமை உடையவர்" என்ற முக்கியமான சட்டக் கொள்கை மீண்டும் உறுதி செய்யப்பட்டுள்ளது.

Case Name: Thillai Lokanathan Vs The Under Secretary, Ministry of Home Affairs

Court: Madras High Court

Case No.: W.P. No.29353 of 2025

Date: 22.10.2025

Coram: Justice V. Lakshminarayanan

Citation: 2026 (2) CTC 797

#2#

கடன்பத்திரத்தில் உள்ள கையொப்பத்தை கடனாளி மறுத்துவிட்டால், வெறும் கடன்பத்திரம் மற்றும் சாட்சிகள் மட்டும் போதுமா? கையொப்பம் நிரூபிக்கப்படாத நிலையில் பரிசீலனைத் தொகை வழங்கப்பட்டதாக சட்ட அனுமானம் எழுமா?

இந்த வழக்கில், மனுதாரர், எதிர்-மனுதாரர் தனது வணிகத் தேவைக்-காக 27.07.2012 அன்று ரூ.10,00,000/- கடனாக பெற்றுக் கொண்டு, அதற்காக தேவைக்கேற்ப செலுத்துவதாக ஒரு கடன்பத்திரம் எழுதி வழங்கியதாகக் கூறி பணம் மீட்பு வழக்கு தொடர்ந்தார். மேலும், கடனுக்கான பாதுகாப்பாக எதிர்மனுதாரரின் பெயரில் இருந்த அசல் செட்டில்-

மெண்ட் பத்திரத்தையும் தன்னிடம் ஒப்படைத்ததாக மனுவில் குறிப்பிட்டார். பலமுறை கோரியும் கடன் தொகை திருப்பிச் செலுத்தப்படாததால் சட்ட நோட்டீஸ் அனுப்பப்பட்டதாகவும், அதற்கும் பயனளிக்காததால் நீதிமன்றத்தை அணுக வேண்டிய நிலை ஏற்பட்டதாகவும் மனுதாரர் வாதிட்டார்.

ஆனால் எதிர்மனுதாரர், கடன்பத்திரத்தில் உள்ள கையொப்பம் தன்னுடையது அல்ல என்றும், தாம் ஒருபோதும் மனுதாரரிடம் கடன் வாங்கவில்லை என்றும் திட்டவட்டமாக மறுத்தார். மனுதாரரும் தனது கணவரும் போக்குவரத்து தொழிலில் தொடர்புடையவர்களாக இருந்ததாகவும், பேருந்து அனுமதிச் சான்று பெற நிதிநிலைச் சான்றிதழ் தேவைப்பட்டதால் தனது அசல் செட்டில்மெண்ட் பத்திரத்தை கணவர் மூலம் மனுதாரரிடம் ஒப்படைத்ததாகவும் கூறினார். பின்னர் ஏற்பட்ட தொழில் முரண்பாடுகளை பயன்படுத்தி, அந்த அசல் ஆவணத்தை வைத்துக்கொண்டு மனுதாரர் போலியான கடன்பத்திரம் உருவாக்கியதாக எதிர்மனுதாரர் குற்றஞ்சாட்டினார். மேலும், சமரசப் பேச்சுவார்த்தைகள் நடைபெற்று வந்ததால் சட்ட நோட்டீசுக்கு பதில் அனுப்பவில்லை என்றும் விளக்கம் அளித்தார்.

விசாரணை நீதிமன்றத்தில் இருதரப்பினரும் சாட்சிகளை ஆஜர்படுத்தினர். மனுதாரர் தரப்பில் அவர் தாமும், கடன்பத்திரத்தை ஆதரிக்கும் சாட்சிகளும் விசாரிக்கப்பட்டனர். எதிர்மனுதாரர் தரப்பில், அவரும் அவரது கணவரும், கையெழுத்து ஆய்வாளரும் சாட்சிகளாக ஆஜர்படுத்தப்பட்டனர். கையெழுத்து ஆய்வாளரின் அறிக்கையும் நீதிமன்றத்தில் தாக்கல் செய்யப்பட்டது. அனைத்து வாய்மொழி மற்றும் ஆவணச் சான்றுகளையும் பரிசீலித்த விசாரணை நீதிமன்றம், கடன்பத்திரத்தின் நிறைவேற்றம் நிரூபிக்கப்படவில்லை என்று முடிவு செய்து வழக்கை தள்ளுபடி செய்தது.

மேல்முறையீட்டில், மனுதாரர், கடன்பத்திரத்தை எழுதியவர் மற்றும் சாட்சிகளின் வாக்குமூலங்கள் மூலம் கடன்பத்திரம் நிரூபிக்கப்பட்டுவிட்டது என்றும், எனவே பரிசீலனைத் தொகை வழங்கப்பட்டதாக சட்ட

அனுமானம் எழ வேண்டும் என்றும் வாதிட்டார். மேலும், எதிர்மனுதாரர் சட்ட நோட்டீசுக்கு பதில் அனுப்பாதது அவருக்கு எதிரான சூழ்நிலையாக கருதப்பட வேண்டும் என்றும் கூறினார். கையெழுத்து ஆய்வாளரின் கருத்தை மட்டுமே அடிப்படையாகக் கொண்டு வழக்கை தள்ளுபடி செய்தது தவறு என்றும் அவர் வலியுறுத்தினார்.

இந்த வாதங்களை ஆய்வு செய்த உயர்நீதிமன்றம், கடன்பத்திரத்தில் உள்ள கையொப்பம் மறுக்கப்பட்டவுடன், அதனை நிரூபிக்கும் முழு பொறுப்பும் மனுதாரர்மீதே இருப்பதாகத் தெளிவுபடுத்தியது. கடன்பத்திரம் நீதிமன்றத்தில் தாக்கல் செய்யப்பட்டிருப்பது மட்டும் போதாது; அதை உண்மையில் எதிர்மனுதாரரே கையெழுத்திட்டார் என்பதை சட்டப்படி நிரூபிக்க வேண்டும் என்றும் நீதிமன்றம் கூறியது. கையொப்பம் மறுக்கப்பட்டபோது, இந்திய சாட்சியச் சட்டத்தின் கீழ் கையொப்பம் மற்றும் கையெழுத்தை நிரூபிக்கும் விதிமுறைகள் முறையாக பின்பற்றப்பட வேண்டும் என்றும் நீதிமன்றம் வலியுறுத்தியது.

நீதிமன்றம், கடன்பத்திரம் எழுதப்பட்டதாகக் கூறப்படும் நாளுக்கு சுமார் மூன்று ஆண்டுகளுக்கு முன்பே வாங்கப்பட்ட ரூ.20/- முத்திரைத்தாளில் அந்த ஆவணம் எழுதப்பட்டிருந்ததை முக்கியமான சூழ்நிலையாகக் கவனத்தில் எடுத்தது. இவ்வளவு பழைய முத்திரைத்தாள் ஏன் பயன்படுத்தப்பட்டது என்பதற்கு மனுதாரர் எந்த திருப்திகரமான விளக்கத்தையும் அளிக்கவில்லை. மேலும், ரூ.10,00,000/- போன்ற பெரிய தொகையை வழங்கியதாகக் கூறிய மனுதாரர், அந்தத் தொகையின் ஆதாரம், பணம் வழங்கிய விதம், அல்லது தனது நிதித்திறன் குறித்து தெளிவான மற்றும் நம்பகமான விளக்கத்தை அளிக்கத் தவறியிருந்தார். அதோடு, எதிர்மனுதாரர் மேற்கொண்டதாகக் கூறப்படும் வணிகம் குறித்தும் அவருக்கு போதுமான அறிவு இல்லை என்பது அவரது சாட்சியத்தில் வெளிப்பட்டது.

மேலும், மனுதாரருக்கும் எதிர்மனுதாரரின் கணவருக்கும் போக்குவரத்து

தொழில் தொடர்பு இருந்தது என்பது ஏற்கப்பட்ட உண்மையாக இருந்தது. இந்த சூழ்நிலையில், அசல் செட்டில்மெண்ட் பத்திரம் நிதிநிலைச் சான்றிதழ் பெறுவதற்காக மட்டுமே மனுதாரரிடம் கொடுக்கப்பட்டது என்ற எதிர்மனுதாரரின் விளக்கம் இயல்பானதாகவும் சாத்தியமானதாகவும் தோன்றுகிறது என்று நீதிமன்றம் குறிப்பிட்டது. இதனால், மனுதாரர் முன்வைத்த கடன் பரிவர்த்தனைக்கான கதை முழுமையாக நம்பிக்கை அளிப்பதாக இல்லை என்றும் நீதிமன்றம் கருத்து தெரிவித்தது.

கையொப்பம் தொடர்பான சர்ச்சையைத் தீர்க்க, நீதிமன்றம் கையெழுத்து ஆய்வாளரின் அறிக்கையை விரிவாக பரிசீலித்தது. இந்திய சாட்சியச் சட்டத்தின் கீழ் கையெழுத்து ஆய்வாளரின் கருத்து ஒரு கருத்துரைச் சான்று மட்டுமே என்றாலும், அது முறையான காரணங்களுடனும் அறிவியல் அடிப்படையுடனும் வழங்கப்பட்டிருந்தால் நீதிமன்றம் அதனை ஏற்றுக்கொள்ளலாம் என்று கூறியது. இவ்வழக்கில், ஆய்வாளர் சர்ச்சைக்குரிய கையொப்பத்தையும் ஒப்புக்கொள்ளப்பட்ட கையொப்பங்களையும் ஒப்பிட்டு பல்வேறு வேறுபாடுகளை சுட்டிக்காட்டியிருந்தார். அவரது ஆய்வுமுறையில் குறைபாடு எதுவும் கண்டறியப்படவில்லை. மேலும், மனுதாரர் தரப்பில் அதற்கு முரணான வேறு எந்த அறிவியல் அறிக்கையோ சான்றோ தாக்கல் செய்யப்படவில்லை.

நீதிமன்றம் தானும் பதிவிலிருந்த கையொப்பங்களை ஒப்பிட்டு பார்த்தபோது, கையொப்பங்களின் வடிவம், எழுத்து அமைப்பு, ஓட்டம் மற்றும் தொடர்ச்சியில் குறிப்பிடத்தக்க வேறுபாடுகள் இருப்பதை கவனித்தது. இருப்பினும், நீதிமன்றத்தின் இந்த ஒப்பீடு தனித்த ஆதாரமாக அல்லாமல், கையெழுத்து ஆய்வாளரின் கருத்தை உறுதிப்படுத்தும் துணை காரணமாக மட்டுமே பயன்படுத்தப்பட்டது என்று தெளிவுபடுத்தியது.

இறுதியாக, கடன்பத்திரம் உண்மையில் எதிர்மனுதாரரால் நிறைவேற்றப்பட்டது என்பதை மனுதாரர் நிரூபிக்கத் தவறிவிட்டார் என்று உயர்நீதிமன்றம் முடிவு செய்தது. கையொப்பம் மற்றும் கடன்பத்திர

நிறைவேற்றம் நிரூபிக்கப்படாத நிலையில், பரிசீலனைத் தொகை வழங்கப்பட்டதாகக் கூறப்படும் சட்ட அனுமானம் எழுவதற்கே இடமில்லை என்றும் நீதிமன்றம் கூறியது. எனவே, பணம் மீட்பு வழக்கை தள்ளுபடி செய்த விசாரணை நீதிமன்றத்தின் தீர்ப்பு சரியானதே என்று உறுதி செய்து, மேல்முறையீட்டு மனுவையும் செலவுத்தொகையுடன் தள்ளுபடி செய்தது. இந்த தீர்ப்பின் மூலம், "கடன்பத்திர வழக்கில் முதலில் நிரூபிக்கப்பட வேண்டியது கையொப்பமும் நிறைவேற்றமுமே; அவை நிரூபிக்கப்படாத வரை பரிசீலனைத் தொகை வழங்கப்பட்டதாக சட்ட அனுமானம் எழாது" என்ற முக்கியமான சட்டக் கொள்கையை உயர்நீதிமன்றம் மீண்டும் வலியுறுத்தியுள்ளது.

Case Name: S. Murugesan Vs P. Suguna

Court: Madras High Court

Case No.: A.S. No.81 of 2020

Date: 12.01.2026

Coram: Dr. Justice A.D. Maria Clete

Citation: 2026 (2) CTC 804

பதிவு செய்யப்பட்ட கிரயப் பத்திரத்தை “பெயரளவிலான ஆவணம்”, “போலியான ஆவணம்”, அல்லது “செயல்படுத்தும் நோக்கம் இல்லாத ஆவணம்” என்று கூறி எளிதாக செல்லாது என்று அறிவிக்க முடியுமா? அத்தகைய வாதத்தை முன்வைப்பவர் என்ன அளவிற்கு குறிப்பிட்ட சங்கதிகளையும் வலுவான சான்றுகளையும் முன்வைக்க வேண்டும்?

இந்த வழக்கில், மனுதாரர் துக்காராம் என்பவர் தனது வீட்டை முதலில் அடமானம் வைத்து கடன் பெற்றிருந்தார். பின்னர் அந்த அடமானக் கடனை அடைக்க இயலாத நிலையில், 12.11.1971 அன்று எதிர்மனுதாரரின் மனைவி ஹேமலதாவுக்கு ரூ.10,000/- பெறுமதியில் பதிவு செய்யப்பட்ட கிரயப் பத்திரம் எழுதி வழங்கப்பட்டது. அதே நாளில், மனுதாரரும் அவரது குடும்பத்தினரும் அந்த வீட்டில் வாடகையாளர்களாகத்

தொடர்ந்து வசிப்பதற்காக பதிவு செய்யப்பட்ட வாடகை ஒப்பந்தமும் மேற்கொள்ளப்பட்டது. பல ஆண்டு-களுக்குப் பிறகு, வீட்டை காலி செய்யுமாறு வாடகை வழக்கு தொடரப்பட்ட நிலையில், மனுதாரர் அந்த கிரயப் பத்திரம் உண்மையான விற்பனை அல்ல; அது வெறும் பாதுகாப்புக்காக உருவாக்கப்பட்ட பெயரளவிலான ஆவணம் மட்டுமே எனக் கூறி வழக்கு தொடர்ந்தார்.

விசாரணை நீதிமன்றம் மனுதாரரின் வாதத்தை ஏற்று, கிரயப் பத்திரம் உண்மையான விற்பனை அல்ல என்று தீர்ப்பளித்தது. பின்னர் முதல் மேல்முறையீட்டு நீதிமன்றம் அந்த முடிவை மாற்றி, பதிவு செய்யப்பட்ட கிரயப் பத்திரம் உண்மையான விற்பனை ஆவணமே என்று கூறி மனுதாரரின் வழக்கை தள்ளுபடி செய்தது. ஆனால் உயர்நீதிமன்றம் மீண்டும் விசாரணை நீதிமன்றத்தின் முடிவை ஏற்று மனுதாரருக்கு சாதகமாக தீர்ப்பளித்தது. இதனை எதிர்த்து உச்சநீதிமன்றத்தில் மேல்-முறையீடு செய்யப்பட்டது.

உச்சநீதிமன்றம் முதலில் **Gangabai Vs Chhabubai (1982) 1 SCC 4** மற்றும் **Ishwar Dass Jain Vs Sohan Lal (2000) 1 SCC 434** ஆகிய தீர்ப்புகளை ஆய்வு செய்தது. இத்தீர்ப்புகளில், ஒரு ஆவணம் வெளிப்படையாக ஒரு பரிவர்த்-தனையை பதிவு செய்திருந்தாலும், அது உண்மையில் செயல்படுத்தப்பட வேண்டிய நோக்கத்துடன் உருவாக்-கப்படவில்லை அல்லது பெயரள-விலான ஆவணம் மட்டுமே என்று ஒரு தரப்பினர் வாதிட்டால், அதனை நிரூபிக்க வாய்மொழிச் சாட்சியத்தை வழங்க முடியும் என்றும், சாட்சியச் சட்டம் பிரிவு 92 அதற்கு தடையாக இருக்காது என்றும் உச்சநீதிமன்றம் ஏற்கனவே தெளிவுபடுத்தியிருந்தது. இருப்பினும், அத்தகைய வாதம் வெறும் கூற்றாக இல்லாமல், நம்பக-மான மற்றும் உறுதியான சான்று-களால் ஆதரிக்கப்பட வேண்டும் என்றும் அந்த தீர்ப்புகள் வலியுறுத்-தியிருந்தன.

அதனைத் தொடர்ந்து, **Prem Singh Vs Birbal (2006) 5 SCC 353**, **Jamila Begum Vs Shami Mohd. (2019) 2 SCC**

727, மற்றும் Rattan Singh Vs Nirmal Gill (2021) 15 SCC 300 ஆகிய தீர்ப்புகளில் வகுக்கப்பட்ட கொள்கை-களை நீதிமன்றம் எடுத்துரைத்தது. பதிவு செய்யப்பட்ட ஆவணம் சட்டப்படி செல்லுபடியாகும் என்ற வலுவான அனுமானத்தை கொண்-டுள்ளது என்றும், அந்த அனுமா-னத்தை உடைக்க விரும்பும் நபரே அதற்கான சுமையை ஏற்க வேண்டும் என்றும், வெறும் சந்தேகம் அல்லது பொதுவான குற்றச்சாட்டுகள் மட்டும் போதாது என்றும் அந்த தீர்ப்புகள் கூறியுள்ளன. பதிவு செய்யப்பட்ட ஆவணத்தை எதிர்ப்பவர் தெளிவான, குறிப்பிட்ட மற்றும் நம்பகமான சான்றுகளை முன்வைக்க வேண்டும் என்பது சட்டத்தின் நிலையான கொள்கை என்று நீதிமன்றம் குறிப்பிட்டது.

மேலும், ஒரு பதிவு செய்யப்பட்ட கிரயப் பத்திரத்தை போலியானது என்று கூறும் மனுவில், மோசடி, ஏமாற்றுதல், வற்புறுத்தல், பரிசீல-னைத் தொகை வழங்கப்படாமை போன்ற காரணங்கள் இருந்தால், அவை ஒவ்வொன்றும் தெளிவான விவரங்களுடன் குறிப்பிடப்பட வேண்டும் என்றும் நீதிமன்றம் கூறியது. வெறும் “ஆவணம் பெயரள-விலானது” அல்லது “அது செயல்-படுத்தப்பட வேண்டியதல்ல” என்று கூறுவது மட்டும் போதாது. இத்தகைய மனுக்கள் உரிமை கோரும் தோற்-றத்தை செயற்கையாக உருவாக்கும் வகையில் இருந்தால், அவை ஆரம்ப நிலையிலேயே நிராகரிக்கப்படலாம் என்றும் நீதிமன்றம் எச்சரித்தது.

இவ்வழக்கில் மனுதாரரின் மனுவில் பல முரண்பாடுகள் இருந்ததாக உச்சநீதிமன்றம் குறிப்பிட்டது. ஒரு பக்கம், ஆவணம் உண்மையான விற்பனை அல்ல என்று கூறியி-ருந்தாலும், மறுபக்கம் கடன் தொகை திருப்பிச் செலுத்தப்பட்டால் மீண்டும் வீட்டை திருப்பிக் கொடுக்க வேண்டும் என்ற உடன்பாடு இருந்ததாகவும் கூறியிருந்தார். இந்த வாதம் தானே அவரது நிலைப்பாட்டிற்கு முரணான-தாக இருப்பதாக நீதிமன்றம் கண்டது. மேலும், வாடகை பாக்கி கோரி அனுப்பப்பட்ட சட்ட நோட்டீசுக்கு அளித்த பதிலில், தாம் வாடகை-யாளராக இருந்ததை மறுக்காமல்,

வாடகை செலுத்தத் தவறியதற்காக வருத்தம் தெரிவித்திருந்தார். அந்த முக்கியமான பதிலில் தற்போதைய வழக்கில் முன்வைக்கப்பட்ட எந்தக் குற்றச்சாட்டுகளும் இடம்பெறவில்லை என்பதையும் நீதிமன்றம் கவனத்தில் கொண்டது.

நீதிமன்றம் மேலும், கிரயப் பத்திரமும் வாடகை ஒப்பந்தமும் இரண்டும் பதிவு செய்யப்பட்ட ஆவணங்கள் என்பதை-யும், அவற்றின் மொழி தெளிவாகவும் எந்த ஐயப்பாடும் இல்லாத வகை-யிலும் அமைந்திருந்ததையும் சுட்டிக்-காட்டியது. குறிப்பாக, கிரயப் பத்திரத்தில் சொத்து முழுமையாக விற்கப்படுவதாகவும், விற்பனையா-ளர்கள் இனி உரிமையாளர்கள் அல்ல என்றும் வெளிப்படையாக குறிப்பி-டப்பட்டிருந்தது. மேலும், சொத்து மீண்டும் திருப்பி வழங்கப்படும் என்ற எந்த நிபந்தனையும் அதில் இடம்-பெறவில்லை.

இந்தச் சூழ்நிலையில், **Bhaskar Waman Joshi Vs Narayan Rambilas Agarwal (1959)** மற்றும் **Tulsi Vs Chandrika Prasad (2006) 8 SCC 322** ஆகிய தீர்ப்புகளை நீதிமன்றம் மேற்கோள் காட்டியது. ஒரு பரிவர்த்தனை நிபந்தனை அடமான விற்பனையா அல்லது முழுமையான விற்பனையா என்பதை தீர்மானிக்க, ஆவணத்தின் சொற்கள் மற்றும் அதன் உட்பொருளை முதன்மையாகப் பார்க்க வேண்டும் என்றும், சொத்து மீண்டும் திருப்பி வழங்கப்படும் நிபந்தனை அதே ஆவணத்தில் இடம்பெற்றிருக்க வேண்டும் என்றும் அந்த தீர்ப்புகள் கூறியுள்ளன. இவ்வழக்கில் அத்தகைய எந்த நிபந்தனையும் கிரயப் பத்திரத்தில் இல்லாததால், இது நிபந்தனை அடமான விற்பனை அல்ல; முழுமையான விற்பனை ஆவணமே என்று நீதிமன்றம் முடிவு செய்தது.

மனுதாரரின் சொந்த சகோதரரே சாட்சியாக ஆஜராகி, அடமானக் கடனை அடைக்க பணம் தேவைப்-பட்டதால் வீடு விற்கப்பட்டது என்றும், அதன் பிறகு அதே வீட்டில் வாடகையாளர்களாகத் தொடர்ந்தனர் என்றும் சாட்சியம் அளித்திருந்தார். இந்த சாட்சியம் கூட மனுதாரரின் தற்போதைய வாதத்திற்கு எதிராக இருந்ததாக உச்சநீதிமன்றம் குறிப்-

பிட்டது. மேலும், விற்பனைக்குப் பிறகு பதினான்கு மாதங்கள் வரை வாடகை செலுத்தப்பட்டதும், பின்னர் வாடகை பாக்கி ஏற்பட்டதும், அதற்காக சட்ட நோட்டீசும் அனுப்பப்பட்டதும் வழக்கின் உண்மை நிலையை வெளிப்படுத்துவதாக நீதிமன்றம் கூறியது.

இறுதியாக, பதிவு செய்யப்பட்ட கிரயப் பத்திரத்தை போலியானது அல்லது பெயரளவிலானது என்று அறிவிக்க தேவையான அளவிற்கு மனுதாரர் எந்த வலுவான சான்றுகளையும் வழங்கவில்லை என்றும், அவரது மனுவில் தேவையான குறிப்பிட்ட விவரங்களும் இல்லை என்றும் உச்சநீதிமன்றம் கண்டறிந்தது. எனவே, உயர்நீதிமன்றத்தின் தீர்ப்பை ரத்து செய்து, முதல் மேல்முறையீட்டு நீதிமன்றத்தின் தீர்ப்பை மீண்டும் அமல்படுத்தியது.

இந்த தீர்ப்பின் மூலம், "பதிவு செய்யப்பட்ட கிரயப் பத்திரம் செல்லுபடியாகும் என்ற சட்ட அனுமானம் மிகவும் வலிமையானது. 'இது பெயரளவிலான ஆவணம்' என்று கூறுவது மட்டும் போதாது. மோசடி, ஏமாற்றுதல், பரிசீலனைத் தொகை இல்லாமை போன்ற காரணங்கள் தெளிவான விவரங்களுடனும் உறுதியான சான்றுகளுடனும் நிரூபிக்கப்பட வேண்டும். இல்லையெனில் பதிவு செய்யப்பட்ட ஆவணத்தின் செல்லுபடித்தன்மை நிலைத்திருக்கும்" என்ற முக்கியமான சட்டக் கொள்கையை உச்சநீதிமன்றம் மீண்டும் உறுதிப்படுத்தியுள்ளது.

Case Name: *Hemalatha (D) by LRs Vs Tukaram (D) by LRs & Ors.*

Court: உச்சநீதிமன்றம்

Case No.: Civil Appeal No. 6640 of 2010

Date: 22.01.2026

Coram: Justice Manmohan & Justice Rajesh Bindal

Citation: 2026 INSC 82

கூட்டுத் தொழில் நிறுவனங்களின் சொத்துக்களை, பங்குதாரர்கள் குடும்ப உறுப்பினர்கள் என்பதற்காகவே வாய்மொழி குடும்ப ஏற்பாட்டின் மூலம் பங்கீடு செய்ய முடியுமா? மேலும், பதிவு செய்யப்பட்ட கிரயப்பத்திரங்களை ரத்து செய்யாமல் நேரடியாக பாகப்பிரிவு வழக்கு தொடர முடியுமா?

இந்த வழக்கில், மனுதாரரும் அவரது மூன்று சகோதரர்களும் அரிசி வணிகம் மற்றும் அரிசி ஆலை தொழிலில் ஈடுபட்டு வந்தனர். அவர்கள் R.S. Munirajan Firm மற்றும் Lakshmi Traders என்ற இரண்டு கூட்டுத் தொழில் நிறுவனங்களை நடத்தி வந்தனர். குடும்ப உறுப்பினர்கள் இணைந்து உழைத்ததன் மூலம் பல சொத்துக்கள் வாங்கப்பட்டதாகக் கூறிய மனுதாரர், அவை அனைத்தும் கூட்டுக் குடும்பச் சொத்துக்கள்

என்றும், தனக்கு நான்கில் ஒரு பங்கு வழங்கப்பட வேண்டும் என்றும் பாகப்பிரிவு வழக்கு தொடர்ந்தார். ஆனால், எதிர்மனுதாரர்கள் 20.01.1997 அன்று வாய்மொழி பாகப்பிரிவு நடைபெற்றதாகவும், அதன் விவரங்கள் 31.03.1997 அன்று குடும்ப ஏற்பாட்டு ஆவணமாக பதிவு செய்யப்பட்டதாகவும், அதன்படி ஒவ்வொருவரும் தங்களுக்குக் கிடைத்த சொத்துக்களை அனுபவித்து வந்ததாகவும் வாதிட்டனர்.

மனுதாரர் தரப்பின் முக்கிய வாதம் என்னவெனில், 20.01.1997 அன்று எந்த வாய்மொழி பாகப்பிரிவும் நடைபெறவில்லை என்பதுதான். 31.03.1997 தேதியிட்ட குடும்ப ஏற்பாட்டு ஆவணம் பதிவு செய்யப்படாததும், முத்திரை கட்டணம் செலுத்தப்படாததும் என்பதால் அது சட்டப்படி ஏற்றுக்கொள்ள முடியாத ஆவணம் என்றும் வாதிடப்பட்டது. மேலும், குடும்ப ஏற்பாட்டில் மூத்த சகோதரருக்கு அதிக மதிப்புள்ள சொத்துக்கள் ஒதுக்கப்பட்டிருந்ததால், அது நியாயமான பங்கீடு அல்ல என்றும் கூறப்பட்டது.

இந்த விவகாரத்தை ஆய்வு செய்த உயர்நீதிமன்றம் முதலில் சொத்துக்களின் தன்மையை ஆராய்ந்தது. வெறும் குடும்ப உறுப்பினர்கள் சேர்ந்து தொழில் செய்தனர் என்பதற்காக, அந்த தொழில் நிறுவனங்களின் சொத்துக்கள் தானாகவே கூட்டுக் குடும்பச் சொத்துக்களாக மாறிவிடாது என்று நீதிமன்றம் கூறியது. **Addanki Narayanappa Vs Bhaskara Krishnappa (AIR 1966 SC 1300)** தீர்ப்பை மேற்கோள் காட்டி, ஒரு சொத்து கூட்டுத் தொழில் நிறுவனத்தின் மூலதனமாக கொண்டுவரப்பட்டவுடன், அது தனிநபரின் சொத்தாக இல்லாமல் நிறுவனத்தின் சொத்தாக மாறிவிடும் என்று நீதிமன்றம் நினைவூட்டியது. மேலும், ஒரு சொத்து கூட்டுக் குடும்பச் சொத்து என்று கூறுபவரே அதனை நிரூபிக்க வேண்டும் என்றும், கூட்டுக் குடும்ப நிதி அல்லது மூலதனம் இருந்ததற்கான ஆதாரம் காட்டப்பட வேண்டும் என்றும் நீதிமன்றம் தெரிவித்தது. மனுதாரர் அத்தகைய ஆதாரங்களை சமர்ப்பிக்கத் தவறியதாக நீதிமன்றம் கண்டறிந்தது.

அடுத்ததாக, நீதிமன்றம் ஒரு முக்கியமான நடைமுறை குறை-பாட்டை சுட்டிக்காட்டியது. மனுதாரர் பங்கீடு கோரிய பல சொத்துக்கள் கூட்டுத் தொழில் நிறுவனங்களின் பெயரில் இருந்தன. ஆனால் அந்த நிறுவனங்களே வழக்கில் தரப்பினர்-களாக சேர்க்கப்படவில்லை. மேலும், நிறுவனங்களில் பங்குதாரராக இருந்த தேவகியும் வழக்கில் சேர்க்கப்பட-வில்லை. **Mumbai International Airport Pvt. Ltd. Vs Regency Convention Centre & Hotels Pvt. Ltd. (2010) 7 SCC 417** தீர்ப்பை மேற்கோள் காட்டி, ஒரு வழக்கில் தேவையான தரப்பினர்கள் சேர்க்கப்-படாவிட்டால், பயனுள்ள தீர்ப்பு வழங்க இயலாது என்றும், அத்தகைய வழக்கு தள்ளுபடி செய்யப்படலாம் என்றும் நீதிமன்றம் குறிப்பிட்டது. எனவே, தேவையான தரப்பினர்களை சேர்க்காதது மனுதாரரின் வழக்கிற்கு மிகப்பெரிய குறைபாடாக அமைந்தது.

மேலும், குடும்ப ஏற்பாட்டின் பின்னர் மனுதாரரே தனது பங்கிற்கு ஒதுக்-கப்பட்ட சில சொத்துக்களை நான்கா-வது எதிர்மனுதாரருக்கு பதிவு செய்யப்பட்ட கிரயப்பத்திரங்கள் மூலம் விற்றிருந்தார். ஆனால் அந்த கிரயப்பத்திரங்களை ரத்து செய்யவோ, அவை செல்லாது என்று அறிவிக்கவோ எந்த நிவாரணமும் கோராமல், நேரடியாக பாகப்பிரிவு மட்டும் கோரியிருந்தார். இதுகுறித்து **Vellaya Konar Vs Ramaswami Konar (AIR 1939 Mad 894)** மற்றும் **Mohd. Noorul Hoda Vs Bibi Raifunnisa (1996) 7 SCC 767** தீர்ப்புகளை மேற்கோள் காட்டிய நீதிமன்றம், ஒரு நபர் தானே கையெழுத்திட்ட ஆவணம் தனது உரிமைக்கு தடையாக இருந்தால், முதலில் அந்த ஆவணத்தை ரத்து செய்யவோ அல்லது செல்லாது என்று அறிவிக்கவோ கோர வேண்டும் என்றும், அதனை செய்யாமல் வேறு நிவாரணம் பெற முடியாது என்றும் தெளிவுபடுத்தியது.

குடும்ப ஏற்பாட்டு ஆவணத்தின் செல்லுபடித்தன்மை தொடர்பாக, நீதிமன்றம் **Kale Vs Director of Consolidation (1976) 3 SCC 119** மற்றும் **Thulasidhara Vs Narayanappa (2019) 6 SCC 409** ஆகிய தீர்ப்புகளை ஆய்வு செய்தது. இத்தீர்ப்புகளின்படி,

குடும்ப ஏற்பாடு வாய்மொழியாக நடைபெறலாம்; பின்னர் அதனை நினைவுக் குறிப்பாக எழுதினால் பதிவு தேவையில்லை. ஆனால் அந்தக் கொள்கை கூட்டுக் குடும்பச் சொத்துக்களுக்கு மட்டுமே பொருந்தும். கூட்டுத் தொழில் நிறுவனங்களின் சொத்துக்கள் சட்டப்படி தனித்துவமான உரிமை கொண்டவை என்பதால், அவற்றை வெறும் வாய்மொழி குடும்ப ஏற்பாட்டின் மூலம் பங்கீடு செய்ய முடியாது என்று நீதிமன்றம் கூறியது.

இதனால், 31.03.1997 தேதியிட்ட குடும்ப ஏற்பாட்டு ஆவணம் கூட்டுத் தொழில் நிறுவனங்களின் சொத்துக்களை பங்கீடு செய்ததாகக் கூறப்படும் அளவிற்கு சட்டபூர்வமாக ஏற்றுக்கொள்ள முடியாது என்றும், பதிவு செய்யப்பட்ட கூட்டுத் தொழில் நிறுவனங்களின் அசையாச் சொத்துக்களை வாய்மொழி பாகப்பிரிவு மூலம் பிரிக்க முடியாது என்றும் நீதிமன்றம் தெளிவுபடுத்தியது. இந்தக் கேள்வியில் மனுதாரரின் வாதத்திற்கு நீதிமன்றம் ஓரளவு ஆதரவு அளித்தாலும், தேவையான தரப்பினர்களை சேர்க்காததும், கிரயப்பத்திரங்களை ரத்து செய்ய கோராததும் போன்ற அடிப்படை குறைபாடுகள் காரணமாக மனுதாரருக்கு எந்த நிவாரணமும் வழங்க இயலாது என்று முடிவு செய்தது.

இறுதியாக, உயர்நீதிமன்றம் வழக்கை தள்ளுபடி செய்த விசாரணை நீதிமன்றத்தின் முடிவை உறுதி செய்தது. இந்த தீர்ப்பின் மூலம், "கூட்டுத் தொழில் நிறுவனங்களின் சொத்துக்களை வெறும் வாய்மொழி குடும்ப ஏற்பாட்டின் மூலம் பங்கீடு செய்ய முடியாது; மேலும், ஒருவர் தானே நிறைவேற்றிய பதிவு செய்யப்பட்ட ஆவணம் தனது உரிமைக்கு தடையாக இருந்தால், முதலில் அதனை ரத்து செய்ய வேண்டிய நிவாரணத்தை கோராமல் நேரடியாக பாகப்பிரிவு கோர முடியாது"

என்ற முக்கியமான சட்டக் கொள்கையை நீதிமன்றம் வலியுறுத்தியுள்ளது.

Case Name: R.S. Gopalan Vs R.S. Bhaskaran & Others

Court: மதுரை கிளை, சென்னை உயர்நீதிமன்றம்

Case No.: A.S.(MD) No.151 of 2014

Date: 02.02.2026 **Citation:** 2026:MHC:1336

Coram: Justice G.R. Swaminathan & Justice R. Kalaimathi

#5#

மனைவிக்கு, இந்து தத்தெடுப்பு மற்றும் பராமரிப்புச் சட்டம், 1956-இன் வெளிப்பட்ட சட்டக் கொள்கைகளின் அடிப்படையிலும் கணவரின் அசையாச் சொத்துக்களிலிருந்து பராமரிப்புத் தொகை பெறும் உரிமை உண்டா? மேலும், கணவர் சொத்தை மூன்றாம் நபருக்கு மாற்றியிருந்தாலும், மனைவியின் பராமரிப்பு உரிமை அந்தச் சொத்தின் மீது அமல்படுத்தப்படுமா?

இந்த வழக்கில், கணவருடன் பிரிந்து வாழ்ந்த ஒரு இந்து மனைவி, தனது பராமரிப்பு உரிமையை நிலைநாட்டும் நோக்கில் குடும்ப நீதிமன்றத்தில் வழக்கு தொடர்ந்திருந்தார். வழக்கு நிலுவையில் இருந்த காலத்தில், கணவருக்குச் சொந்தமான 11 சென்ட் நிலத்தில் இருந்து 5 சென்ட் நிலம் மூன்றாம் நபருக்கு விற்பனை செய்யப்பட்டிருந்தது. பின்னர் மனைவிக்கு சாதகமாக பராமரிப்பு உத்தரவு வழங்கப்பட்டபோது, அந்த சொத்தை வாங்கிய நபர், தாம் சொத்தை வாங்கிய காலத்தில் எந்தப் பராமரிப்பு உரிமையும் அந்தச் சொத்தின் மீது இல்லை என்றும், இந்து தத்தெடுப்பு மற்றும் பராமரிப்புச் சட்டம், 1956-இல் மனைவிக்கு கணவரின் சொத்திலிருந்து நேரடியாக பராமரிப்பு பெறும் உரிமை வழங்கப்படவில்லை என்றும் வாதிட்டார். குடும்ப நீதிமன்றம் அந்த வாதத்தை ஏற்க மறுத்த நிலையில், விவகாரம் உயர்நீதிமன்ற முழு அமர்வின் முன் வந்தது.

வழக்கில் எழுந்த முக்கியமான சட்டக் கேள்வி, ஒரு இந்து மனைவிக்கு கணவரின் அசையாச் சொத்துக்களின் வருவாயிலிருந்து பராமரிப்புத் தொகை பெறும் உரிமை இருக்கிறதா என்பதுதான். இதனுடன், சொத்து மாற்றப்பட்டிருந்தாலும், சொத்தை வாங்கிய நபருக்கு எதிராக அந்த உரிமையை அமல்படுத்த முடியுமா என்பதையும் நீதிமன்றம் ஆராய்ந்தது. மேலும், முன்பு வழங்கப்பட்ட Vijayan v. Sobhana, Sathiyamma v. Gayathri, Nysha v. P. Suresh Babu மற்றும் Hadiya v. Shameera ஆகிய தீர்ப்புகளில் காணப்பட்ட முரண்பாடுகளை தீர்ப்ப-தும் முழு அமர்வின் கடமையாக இருந்தது.

முழு அமர்வு முதலில் இந்து சட்டத்தின் வரலாற்றுப் பின்னணியை ஆய்வு செய்தது. மனு, நாரதர், யாஜ்ஞவல்கியர் போன்ற பழம்பெரும் இந்து சட்ட நூல்களில் இருந்தே, மனைவியை பராமரிப்பது கணவரின் முதன்மையான சட்டக் கடமையாக கருதப்பட்டு வந்தது என்று நீதிமன்றம் குறிப்பிட்டது. இந்தக் கடமை வெறும் தனிப்பட்ட கடமையாக மட்டுமல்லாமல், கணவரின் சொத்துக்களுடனும் தொடர்புடையதாக பல நீதிமன்ற தீர்ப்புகள் விளக்கியுள்ளன என்றும்

கூறப்பட்டது. பின்னர் இந்து தத்தெடுப்பு மற்றும் பராமரிப்புச் சட்டம், 1956 இயற்றப்பட்டாலும், அந்த அடிப்படைச் சட்டக் கொள்கை முற்றிலும் நீக்கப்பட்டதாக கருத முடியாது என்று நீதிமன்றம் தெரிவித்தது.

நீதிமன்றம், இந்து தத்தெடுப்பு மற்றும் பராமரிப்புச் சட்டத்தின் பிரிவு 18-ஐ விரிவாக ஆய்வு செய்தது. அந்தப் பிரிவு, மனைவிக்கு கணவரிடமிருந்து வாழ்நாள் முழுவதும் பராமரிப்பு பெறும் உரிமையை வழங்குகிறது. ஆனால், அந்த உரிமை கணவரின் சொத்துக்களுக்கு எதிராக அமல்படுத்தப்படுமா என்பது குறித்து சட்டம் வெளிப்படையாக கூறவில்லை. இருப்பினும், சட்டத்தில் வெளிப்படையான வார்த்தைகள் இல்லாததையே அடிப்படையாகக் கொண்டு, மனைவியின் உரிமையை மறுக்க முடியாது என்று நீதிமன்றம் வலியுறுத்தியது. ஒரு கணவர் மனைவியை பராமரிக்க மறுத்துவிட்டால், அவருடைய சொத்துக்களுக்கு எதிராக மனைவி எந்த உரிமையும் செலுத்த முடியாது என்று கூறுவது நீதியையே தோற்கடிக்கும் முடிவாகிவிடும் என்று நீதிமன்றம் குறிப்பிட்டது.

இதற்கிடையில், சொத்து மாற்றம் செய்யப்பட்டால் மூன்றாம் நபரின் நிலை என்ன என்பது தொடர்பாக, சொத்துரிமை மாற்றச் சட்டத்தின் பிரிவு 39-ஐ நீதிமன்றம் ஆய்வு செய்தது. அந்தப் பிரிவின்படி, ஒருவருக்கு ஒரு அசையாச் சொத்தின் வருவாயிலிருந்து பராமரிப்பு பெறும் உரிமை இருந்தால், அந்தச் சொத்து மாற்றப்பட்டாலும், சில சூழ்நிலைகளில் அந்த உரிமையை வாங்கிய நபருக்கு எதிராகவும் அமல்படுத்த முடியும். ஆனால், அந்தப் பிரிவு தானாகவே சொத்தின் மீது ‘பொறுப்பு உரிமை’ (Charge) உருவாக்குவதில்லை என்றும், ஏற்கனவே இருந்த பராமரிப்பு உரிமைக்கு பாதுகாப்பு வழங்கும் விதமாக மட்டுமே செயல்படுகிறது என்றும் நீதிமன்றம் விளக்கியது.

மனைவியின் பராமரிப்பு உரிமை எந்த நேரத்தில் சொத்துடன் தொடர்பு பெறுகிறது என்பதே இந்த வழக்கின் முக்கிய அம்சமாக இருந்தது. இதுகுறித்து நீதிமன்றம் ஒரு முக்கியமான

சட்டக் கொள்கையை வகுத்தது. திருமணம் நடைபெற்ற தருணத்திலிருந்தே மனைவிக்கு கணவரிடமிருந்து பராமரிப்பு பெறும் உரிமை உருவாகிறது. ஆனால் அந்த உரிமை ஆரம்பத்தில் “உறங்கிக் கிடக்கும் உரிமை” (Dormant Right) என்ற நிலையில் மட்டுமே இருக்கும். கணவர் பராமரிப்பை மறுக்கும் போது, அல்லது மனைவி பராமரிப்பு கோரி சட்ட நடவடிக்கையைத் தொடங்கும் போது, அந்த உரிமை “உருவெடுக்கத் தொடங்கிய உரிமை” (Inchoate Right) ஆக மாறுகிறது. பின்னர் நீதிமன்றம் பராமரிப்பு உரிமையை அங்கீகரித்து உத்தரவு வழங்கியதும், அந்த உரிமை சொத்தின் மீது அமல்படுத்தக்கூடிய உறுதியான உரிமையாக வளர்ச்சி அடைகிறது என்று நீதிமன்றம் கூறியது.

இந்த நிலையில், சொத்தை வாங்கும் நபரின் அறிவு மிக முக்கியமானதாகும் என்று நீதிமன்றம் தெரிவித்தது. ஒரு நபர் திருமணமானவரிடமிருந்து சொத்தை வாங்குகிறார் என்பதற்காக மட்டும், அவரது மனைவியின் பராமரிப்பு உரிமையைப் பற்றி அவர் அறிந்திருந்தார் என்று கருத முடியாது. அப்படி கருதினால், திருமணமானவர்களிடமிருந்து சொத்து வாங்குவது மிகவும் ஆபத்தானதாக மாறிவிடும். எனவே, மனைவி பராமரிப்பு கோரி சட்ட நடவடிக்கையைத் தொடங்கிய பின்னரே, வாங்குபவருக்கு அந்த உரிமை பற்றிய அறிவு இருந்ததாகக் கருத முடியும் என்று நீதிமன்றம் தீர்மானித்தது.

மேலும், மனைவி பராமரிப்பு கோரி வழக்கு தொடர்ந்த பின்னர், அல்லது பதிவு செய்யப்பட்ட சட்ட நோட்டீஸ் அனுப்பிய பின்னர், கணவர் சொத்தை மாற்றினால், அந்த மாற்றம் மனைவியின் உரிமைக்கு உட்பட்டதாக இருக்கும் என்று நீதிமன்றம் கூறியது. அத்தகைய சூழ்நிலையில் சொத்தை வாங்கும் நபர், மனைவியின் பராமரிப்பு உரிமை குறித்து அறிவு பெற்றவராகவே கருதப்படுவார். அதனால், பராமரிப்பு உரிமை சொத்தை வாங்கிய நபருக்கு எதிராகவும் அமல்படுத்தப்படலாம். ஆனால், பராமரிப்பு கோரிக்கை எழுவதற்கு முன்னரே நல்ல நம்பிக்கையுடன் சொத்தை வாங்கிய நபருக்கு எதிராக

அந்த உரிமையை அமல்படுத்த முடியாது என்றும் நீதிமன்றம் தெளிவுபடுத்தியது.

முன்னதாக வழங்கப்பட்ட **Vijayan v. Sobhana** தீர்ப்பில், மனைவி மற்றும் குழந்தைகளுக்கு கணவரின் அசையாச் சொத்துக்களின் வருவாயிலிருந்து பராமரிப்பு கோரும் உரிமை இல்லை என்று கூறப்பட்டிருந்தது. இந்தக் கருத்தை முழு அமர்வு தெளிவாக நிராகரித்தது. அந்தத் தீர்ப்பு சரியான சட்டக் கொள்கையை பிரதிபலிப்பதில்லை என்றும், மனைவியின் பராமரிப்பு உரிமை கணவரின் தனிப்பட்ட வருமானத்தில் மட்டும் முடங்கியதல்ல; அவரது சொத்துக்களின் வருவாயையும் உள்ளடக்கியதாகும் என்றும் நீதிமன்றம் அறிவித்தது. இதன் மூலம், **Sathiyamma**, **Nysha**, மற்றும் **Hadiya** தீர்ப்புகளில் கூறப்பட்ட சட்டக் கொள்கைகளே சரியானவை என்று முழு அமர்வு உறுதிப்படுத்தியது.

இறுதியாக, முழு அமர்வு, "ஒரு இந்து மனைவிக்கு, இந்து தத்தெடுப்பு மற்றும் பராமரிப்புச் சட்டம், 1956-இன் வெளிப்பட்ட சட்டக் கொள்கைகளின் அடிப்படையிலும், கணவரின் அசையாச் சொத்துக்களின் வருவாயிலிருந்து பராமரிப்பு பெறும் உரிமை உண்டு. அந்த உரிமை திருமணத்திலேயே தோன்றினாலும், பராமரிப்பு மறுக்கப்பட்டு சட்ட நடவடிக்கை தொடங்கும் போது அது செயல்படும் உரிமையாக மாறுகிறது. அதன் பின்னர் சொத்து மாற்றப்பட்டால், வாங்குபவருக்கு அறிவு இருந்ததாகக் கருதப்பட்டு, மனைவியின் உரிமை அந்தச் சொத்துக்கும் எதிராக அமல்படுத்தப்படலாம்" என்ற முக்கியமான சட்டக் கொள்கையை உறுதிப்படுத்தியது.

Case Name: Sulochana v. Anitha & Others (Reference in ICR(Mat.A) No.23 of 2025)

Court: கேரள உயர்நீதிமன்றம் (முழு அமர்வு)

Case No.: ICR(Mat.A) No.23 of 2025

Date: 14.01.2026

Coram: Justice Sushrut Arvind Dharmadhikari, Justice P.V. Kunhikrishnan & Justice G. Girish

Citation: 2026:KER:2410

#6#

பயிரிடும் குத்தகைதாரர் தனது குத்தகை உரிமையை முழுமையாக மற்றொருவருக்கு மாற்ற முடியுமா? அப்படி மாற்றப்பட்ட நபர் நேரடியாக பயிரிடும் குத்தகைதாரர் என்ற சட்டப் பாதுகாப்பைப் பெற முடியுமா? மேலும், பல ஆண்டுகளாக குத்தகைத் தொகை செலுத்தாத குத்தகைதாரர், பின்னர் நிலுவைத் தொகையை செலுத்தியதன் மூலம் வெளியேற்ற நடவடிக்கையிலிருந்து தப்பிக்க முடியுமா?

இந்த வழக்கு, தமிழ்நாடு பயிரிடும் குத்தகைதாரர்கள் பாதுகாப்புச் சட்டத்தின் கீழ் பயிரிடும் குத்தகைதாரரின் உரிமைகளின் எல்லை என்ன, துணைக் குத்தகைதாரரின் நிலை என்ன, மற்றும் குத்தகை உரிமையை மாற்றுவதற்கான சட்ட வரம்புகள் என்ன என்பதைக் குறித்து முக்கியமான விளக்கத்தை வழங்குகிறது. குறிப்பாக, பயிரிடும் குத்தகைதாரர் என்ற சட்டப் பாதுகாப்பு தனிப்பட்டதா அல்லது அதனை மற்றொருவருக்கு முழுமையாக மாற்ற முடியுமா என்ற கேள்விக்கு இத்தீர்ப்பு தெளிவான பதிலை வழங்குகிறது.

இவ்வழக்கில், நில உரிமையாளரின் முன்னோடியான ராமசாமி செட்டியார், தனது விவசாய நிலங்களை குமார் நாயர் என்பவருக்கு குத்தகைக்கு வழங்கியிருந்தார். பின்னர் குமார் நாயரின் மகன்களான பரமன் நாயர் மற்றும் கிருஷ்ணன் நாயர் ஆகியோர் அந்த நிலங்களை பயிரிட்டு வந்தனர். அவர்கள் சட்டத்தின் கீழ் அங்கீகரிக்கப்பட்ட பயிரிடும் குத்தகைதாரர்களாகக் கருதப்பட்டனர். ஆனால், 1984-க்குப் பின்னர் அவர்கள் பல ஆண்டுகளாக குத்தகை நெல் அல்லது குத்தகைத் தொகையை நில உரிமையாளருக்கு செலுத்தவில்லை. இதன் காரணமாக, நில உரிமையாளர் வருவாய் நீதிமன்றத்தில் வெளியேற்ற மனுக்களை தாக்கல் செய்தார். இவ்வாறு வெளியேற்ற நடவடிக்கைகள் நிலுவையில் இருந்தபோதே, குத்தகைதாரர்கள் தங்களது குத்தகை உரிமையை ரூ.20,000/- பெறுமதிக்காக அக்கினி அம்பலம் என்பவருக்கு மாற்றியதாகக் கூறப்பட்டது.

இந்த மாற்றம் ஒரு சாதாரண துணைக் குத்தகை ஏற்பாடு அல்ல என்றும், மாறாக குத்தகை உரிமையை முழுமையாக மாற்றும் முயற்சி என்றும் நில உரிமையாளர் வாதிட்டார். அக்கினி அம்பலத்தின் வாரிசுகள், தாங்களே நிலத்தைப் பயிரிட்டு வருவதால் பயிரிடும் குத்தகைதாரர்கள் என்ற சட்டப் பாதுகாப்பு தங்களுக்கு கிடைக்க வேண்டும் என்று கோரினர். மேலும், தங்களது பெயரை பயிரிடும் குத்தகைதாரர் பதிவேட்டிலும் பதிவு செய்ய நடவடிக்கை எடுத்தனர். வருவாய் அலுவலர்களும் அவர்களின் கோரிக்கையை ஏற்று, அவர்களுக்கு

பயிரிடும் குத்தகைதாரர் அந்தஸ்து வழங்கினர்.

இந்த சூழ்நிலையில், நீதிமன்றம் முதலில் தமிழ்நாடு பயிரிடும் குத்தகைதாரர்கள் பாதுகாப்புச் சட்டத்தின் நோக்கத்தையும் அதன் அமைப்பையும் ஆய்வு செய்தது. இந்தச் சட்டம், விவசாய நிலங்களை நேரடியாக உழைக்கும் குத்தகைதாரர்களை அநியாயமான வெளியேற்றத்திலிருந்து பாதுகாப்பதற்காக இயற்றப்பட்டது என்று நீதிமன்றம் குறிப்பிட்டது. எனினும், இந்தச் சட்டம் வழங்கும் பாதுகாப்பு, ஒரு தனிப்பட்ட சட்டப் பாதுகாப்பாகும். அது சொத்து உரிமை போல சுதந்திரமாக மாற்றக்கூடிய உரிமை அல்ல என்றும் நீதிமன்றம் வலியுறுத்தியது.

நீதிமன்றம் Section 2(aa)(ii)(c) மற்றும் (d) ஆகிய சட்டப் பிரிவுகளை விரிவாக ஆய்வு செய்தது. இப்பிரிவுகள், குறிப்பிட்ட சூழ்நிலைகளில் துணைக் குத்தகையை அனுமதிக்கின்றன. ஆனால், அந்த அனுமதி என்பது பயிரிடும் குத்தகைதாரர் தனது உரிமையை முழுமையாக கைவிட்டு, வேறொருவரை தனது இடத்தில் அமர்த்த அனுமதிப்பதல்ல. மாறாக, முதன்மை குத்தகைதாரரின் கட்டுப்பாட்டின் கீழ் மட்டுமே துணைக் குத்தகைதாரர் செயல்பட முடியும். எனவே, துணைக் குத்தகைதாரர் நேரடியாக பயிரிடும் குத்தகைதாரர் ஆகிவிட முடியாது என்று நீதிமன்றம் கூறியது.

நீதிமன்றம் மேலும் ஒரு முக்கிய அம்சத்தை சுட்டிக்காட்டியது. அக்கினி அம்பலத்திற்கும் அவரது வாரிசுகளுக்கும் குத்தகை உரிமை மாற்றப்பட்டதாகக் கூறப்பட்ட காலத்திலும், முதன்மை குத்தகைதாரர்களான பரமன் நாயர் மற்றும் கிருஷ்ணன் நாயர் ஆகியோர் தொடர்ந்து நில உரிமையாளரின் குத்தகைதாரர்களாகவே இருந்தனர். அவர்களது குத்தகை உறவு எந்த நேரத்திலும் முடிவுக்கு வரவில்லை. வெளியேற்ற மனுக்களும் அவர்களுக்கே எதிராக தொடரப்பட்டு வந்தன. இந்நிலையில், அவர்கள் இன்னும் குத்தகைதாரர்களாக இருக்கும் போது, அவர்களிடமிருந்து உரிமை பெற்றவர்கள் தனித்து பயிரிடும் குத்தகைதாரர்களாக உரிமை

கோர முடியாது என்று நீதிமன்றம் தெளிவுபடுத்தியது.

மேலும், நில உரிமையாளரின் அறிவோ அல்லது ஒப்புதலோ இல்லாமல் குத்தகை உரிமையை மாற்றியதாகக் கூறப்படும் செயல் சட்டத்தின் நோக்கத்திற்கே எதிரானது என்றும் நீதிமன்றம் கூறியது. பயிரிடும் குத்தகைதாரரின் உரிமை என்பது நில உரிமையாளருடனான உறவின் அடிப்படையில் உருவாகும் உரிமையாகும். அந்த உறவை குத்தகைதாரர் தனிப்பட்ட முறையில் மூன்றாம் நபருக்கு விற்கவோ மாற்றவோ முடியாது. அப்படி அனுமதித்தால், சட்டம் வழங்கிய பாதுகாப்பு ஒரு வணிகப் பொருளாக மாறிவிடும் என்றும் நீதிமன்றம் எச்சரித்தது.

வருவாய் அலுவலர்கள் வழங்கிய உத்தரவுகள் குறித்தும் நீதிமன்றம் கடுமையான கருத்துகளை பதிவு செய்தது. சட்டப் பிரிவுகளை சரியாகப் புரிந்துகொள்ளாமல், முன்னர் வழங்கப்பட்ட நீதிமன்ற உத்தரவுகளை தவறாக விளக்கிக் கொண்டு, துணைக் குத்தகைதாரர்களுக்கு பயிரிடும் குத்தகைதாரர் அந்தஸ்து வழங்கப்பட்டதாக நீதிமன்றம் கூறியது. குறிப்பாக, இடைக்கால உத்தரவின் அடிப்படையில் குத்தகைத் தொகை செலுத்தப்பட்டது என்பதைக் காரணமாகக் கொண்டு, துணைக் குத்தகைதாரர்களின் உரிமையை அங்கீகரித்தது முற்றிலும் தவறான அணுகுமுறை என்று நீதிமன்றம் கண்டித்தது.

குத்தகைத் தொகை செலுத்தாதது தொடர்பாகவும் நீதிமன்றம் விரிவாக ஆராய்ந்தது. 1984 முதல் பல ஆண்டுகள் குத்தகைத் தொகை செலுத்தப்படாமல் இருந்தது பதிவுகளால் நிரூபிக்கப்பட்டது. நீதிமன்ற உத்தரவு வந்த பின்னரே தொகை செலுத்தப்பட்டதாகவும் தெரியவந்தது. இதனை அடிப்படையாகக் கொண்டு, உச்சநீதிமன்றத்தின் **Chinnamarkathian v. Ayyavoo, (1982) 1 SCC 159** என்ற தீர்ப்பை நீதிமன்றம் மேற்கோள் காட்டியது. அந்தத் தீர்ப்பில், நீண்டகாலமாக குத்தகைத் தொகையை செலுத்தாமல் இருந்து, வெளியேற்ற நடவடிக்கை தொடங்கிய பிறகே தொகையை செலுத்தும் குத்தகைதாரர் நீதிமன்-றத்தின் இரக்கத்திற்கோ சலுகைக்கோ

தகுதியற்றவர் என்று கூறப்பட்டுள்ளது. அதே கொள்கை இவ்வழக்கிலும் பொருந்தும் என்று நீதிமன்றம் தெரிவித்தது.

மேலும், **Balu Pillai @ Balasubramania Pillai v. Mahadevan, 2010 (1) LW 541** மற்றும் **S. Kulanthai v. Regina Jeyapaul, 2024 SCC OnLine Mad 6514** ஆகிய தீர்ப்புகளையும் நீதிமன்றம் விரிவாக ஆய்வு செய்தது. இத்தீர்ப்புகளில், பயிரிடும் குத்தகைதாரருக்கான சட்டப் பாதுகாப்பு மாற்ற முடியாத தனிப்பட்ட உரிமை என்றும், குத்தகை உரிமையை மூன்றாம் நபருக்கு முழுமையாக மாற்றுவது சட்டப்படி செல்லாது என்றும் தெளிவாகக் கூறப்பட்டிருந்தது. அந்த சட்டக் கொள்கையை இவ்வழக்கிலும் நீதிமன்றம் மீண்டும் உறுதிப்படுத்தியது.

இறுதியாக, துணைக் குத்தகைதாரர்களுக்கு பயிரிடும் குத்தகைதாரர் அந்தஸ்து வழங்கிய வருவாய் அலுவலர்களின் உத்தரவுகளை நீதிமன்றம் ரத்து செய்தது. வெளியேற்ற மனுக்களை நிராகரித்த உத்தரவுகளும் தவறானவை என்று கூறி அவற்றையும் ஒதுக்கி வைத்தது. பயிரிடும் குத்தகைதாரர் தனது குத்தகை உரிமையை முழுமையாக மற்றொருவருக்கு மாற்ற முடியாது; அத்தகைய மாற்றத்தின் அடிப்படையில் உரிமை பெற்ற நபர் நேரடியாக பயிரிடும் குத்தகைதாரர் என்ற சட்டப் பாதுகாப்பைப் பெற முடியாது; மேலும், பல ஆண்டுகளாக குத்தகைத் தொகை செலுத்தாமல் இருந்து, பின்னர் தொகையை செலுத்தியதன் மூலம் நில உரிமையாளரின் வெளியேற்ற உரிமையைத் தடுக்க முடியாது என்ற முக்கியமான சட்டக் கொள்கையை நீதிமன்றம் உறுதிப்படுத்தியது.

📚**Case Name:** *R.M. Govindarajan (Died) & Ors. v. Paraman Nair (Died) & Ors.*

⚖️**Court:** Madurai Bench of Madras High Court

👨‍⚖️**Coram:** Justice M. Dhandapani

📅**Date:** 28.08.2025

📄**Case No.:** C.R.P.(MD) Nos.112 to 122 & 124 to 133 of 2022 and S.A. Nos.831 & 832 of 2014

📖**Citation:** 2025 (6) CTC 113

Cases Cited:

- Chinnamarkathian v. Ayyavoo, (1982) 1 SCC 159
- Balu Pillai @ Balasubramania Pillai v. Mahadevan, 2010 (1) LW 541
- S. Kulanthai v. Regina Jeyapaul, 2024 SCC OnLine Mad 6514

#7#

குடும்ப உறுப்பினர்கள் அனைவரும் ஒன்றாக வசித்து வந்தால் மட்டும், ஒருவரின் பெயரில் வாங்கப்பட்ட சொத்தை கூட்டுக் குடும்பச் சொத்து என்று கோர முடியுமா? குடும்ப உறுப்பினர்களால் பின்னர் அந்தச் சொத்தில் பங்கு உரிமை கோர முடியுமா?

இந்த வழக்கு, குடும்ப உறுப்பினர்கள் ஒரே வீட்டில் வசித்து வந்ததன் அடிப்படையில் மட்டும், ஒருவரின் பெயரில் வாங்கப்பட்ட சொத்தை கூட்டுக் குடும்பச் சொத்து என்று கருத முடியுமா என்ற முக்கியமான கேள்வி-யை முன்வைத்தது. மேலும், தந்தை-யின் இறப்புக்குப் பிறகு குடும்பத்தின் மூத்த மகனின் பெயரில் வாங்கப்பட்ட சொத்துகள் அனைத்தும் குடும்பச்

சொத்துகளே என்று பின்னர் உடன்பிறப்புகள் வாதிட முடியுமா என்பதையும் நீதிமன்றம் ஆராய்ந்தது. குறிப்பாக, கூட்டுக் குடும்ப நிதியில் வாங்கப்பட்ட சொத்து என்ற வாதத்தை முன்வைப்பவர்களே அதனை நிரூபிக்க வேண்டுமா அல்லது சொத்தின் உரிமையாளர் தனது தனிப்பட்ட உரிமையை நிரூபிக்க வேண்டுமா என்ற சட்டப் பிரச்சினையும் இவ்வழக்கில் எழுந்தது.

இவ்வழக்கில், வாதியான வெங்கடாசலம் மற்றும் பிரதிவாதிகளான அவரது தாய், சகோதரர் மற்றும் சகோதரிகள் அனைவரும் ஒரே குடும்பத்தைச் சேர்ந்தவர்கள். வெங்கடாசலம் தனது தந்தை இறந்த பிறகு வேலைக்குச் சென்று சம்பாதித்த தனிப்பட்ட வருமானத்தின் மூலம் 1997 மற்றும் 1998-ஆம் ஆண்டுகளில் இரண்டு தனித்தனி விற்பனைப் பத்திரங்களின் மூலம் நிலங்களை வாங்கியதாகக் கூறினார். பின்னர் அந்த நிலத்தில் வீடு கட்டி, தென்னைத் தோட்டம் அமைத்து, அந்தச் சொத்தினை தனது தனிப்பட்ட சொத்தாக அனுபவித்து வந்ததாகவும் தெரிவித்தார். குடும்ப உறுப்பினர்கள் அவரது அனுமதியுடன் அந்த வீட்டில் வசித்து வந்ததாகவும் கூறினார். பின்னர் குடும்பத்தினரிடையே சொத்து தொடர்பான தகராறு ஏற்பட்டதால், அவர்களுக்கு வழங்கப்பட்ட அனுமதியை ரத்து செய்து, சொத்தை காலி செய்து ஒப்படைக்கக் கோரி வழக்கு தொடர்ந்தார்.

இதற்கு எதிராக பிரதிவாதிகள், வாதி கூறியது போல இது தனிப்பட்ட சொத்து அல்ல என்றும், குடும்பத்தின் கூட்டுக் குடும்ப வருமானத்தில் வாங்கப்பட்ட சொத்து என்றும் வாதிட்டனர். அவர்களது தந்தை இறந்தபோது கிடைத்த பணப்பலன்கள், குடும்பத்தின் பாரம்பரிய சொத்துகளில் இருந்து கிடைத்த வருமானம் மற்றும் கூட்டுக் குடும்ப வருவாய்கள் ஆகியவற்றின் மூலமே இந்தச் சொத்துகள் வாங்கப்பட்டதாகக் கூறினர். குடும்பத்தின் மூத்த மகனாக இருந்ததால் வெங்கடாசலத்தின் பெயரில் சொத்துகள் வாங்கப்பட்டன என்றும், உண்மையில் அவை அனைத்து வாரிசுகளுக்கும் சொந்தமான கூட்டுக் குடும்பச் சொத்துகள் என்றும் வாதிட்டனர்.

மேலும், பல ஆண்டுகளாக அனைவரும் ஒரே வீட்டில் வாழ்ந்து வந்ததும், வீடு கட்டுவதற்கான செலவுகளும் குடும்ப வருமானத்திலிருந்து மேற்கொள்ளப்பட்டதாகவும் தெரிவித்தனர்.

விசாரணையின் போது, வாதி தனது பெயரில் பதிவு செய்யப்பட்ட விற்பனைப் பத்திரங்கள், வருவாய் பதிவுகள் மற்றும் இதற்கு முன்பு நிலம் கையகப்படுத்தல் தொடர்பாக நடைபெற்ற வழக்குகளில் வழங்கப்பட்ட தீர்ப்புகள் உள்ளிட்ட பல ஆவணங்களை தாக்கல் செய்தார். அவற்றை ஆய்வு செய்த நீதிமன்றம், வாதி சொத்தை வாங்கியதற்கான ஆரம்பகட்ட சுமையை வெற்றிகரமாக நிரூபித்திருப்பதாகக் கண்டறிந்தது. குறிப்பாக, அந்தச் சொத்துகள் அனைத்தும் அவரது பெயரில் பதிவு செய்யப்பட்டிருந்ததோடு, அவற்றை அவர் தனிப்பட்ட முறையில் நிர்வகித்து வந்ததும் பதிவுகளால் உறுதி செய்யப்பட்டது.

மறுபுறம், பிரதிவாதிகள் கூட்டுக் குடும்ப வருமானம் இருந்தது என்பதை நிரூபிக்க முயன்றனர். இதற்காக அவர்கள் தாயாரின் வங்கிக் கணக்கு பதிவுகளை ஆதாரமாகக் காட்டினர். அந்தக் கணக்கிலிருந்து சில தொகைகள் எடுக்கப்பட்டிருந்ததால், அந்தப் பணமே பின்னர் சொத்து வாங்க பயன்படுத்தப்பட்டதாக வாதிட்டனர். ஆனால், நீதிமன்றம் அந்த வாதத்தை ஏற்க மறுத்தது. வங்கிக் கணக்கில் இருந்த பணம் கூட்டுக் குடும்ப வருமானத்தில் இருந்து வந்தது என்பதை நிரூபிக்கும் ஆதாரம் இல்லை என்றும், எடுக்கப்பட்ட பணம் பின்னர் வாதிக்கு வழங்கப்பட்டு சொத்து வாங்க பயன்படுத்தப்பட்டது என்பதை நிரூபிக்கும் எந்த ஆவணமும் இல்லை என்றும் நீதிமன்றம் குறிப்பிட்டது. வெறும் ஊகத்தின் அடிப்படையில் மட்டுமே இத்தகைய வாதம் முன்வைக்கப்பட்டதாக நீதிமன்றம் கண்டறிந்தது.

நீதிமன்றம் மேலும் ஒரு முக்கிய அம்சத்தை கவனத்தில் கொண்டது. கூட்டுக் குடும்பச் சொத்து என்ற வாதத்தை முன்வைக்கும் தரப்பினர் முதலில் "கூட்டுக் குடும்ப மூலதனம்" (Joint Family Nucleus) இருந்தது என்பதை நிரூபிக்க வேண்டும் என்று

கூறியது. அதாவது, குடும்பத்திற்கு பாரம்பரியமாக வந்த சொத்துகள் இருந்தன என்பதையும், அவற்றிலிருந்து புதிய சொத்துகளை வாங்கும் அளவுக்கு போதுமான வருமானம் கிடைத்தது என்பதையும் தெளிவாக நிரூபிக்க வேண்டும். ஆனால் இவ்வழக்கில், பிரதிவாதிகள் அத்தகைய வருமானம் இருந்ததற்கான எந்த உறுதியான ஆதாரத்தையும் தாக்கல் செய்யவில்லை. பாரம்பரிய சொத்துகள் இருந்ததாக கூறப்பட்டாலும், அவற்றின் பரப்பளவு, வருமானம், வருவாய் விவரங்கள் அல்லது அதிலிருந்து சேமிக்கப்பட்ட தொகை குறித்த எந்த ஆதாரமும் நீதிமன்றத்தில் சமர்ப்பிக்கப்படவில்லை.

மேலும், குடும்ப உறுப்பினர்கள் அனைவரும் ஒன்றாக வாழ்ந்தது மட்டுமே கூட்டுரிமையை உருவாக்காது என்று நீதிமன்றம் வலியுறுத்தியது. ஒரு வீட்டில் குடும்பமாக வாழ்வது என்பது உறவின் அடிப்படையில் ஏற்படும் ஒரு சமூக நிகழ்வு மட்டுமே; அதனால் சட்டரீதியான சொத்து உரிமை தானாக உருவாகாது என்று நீதிமன்றம் குறிப்பிட்டது. பல குடும்பங்களில் பெற்றோர், சகோதரர்கள் மற்றும் சகோதரிகள் ஒரே வீட்டில் வசித்து வந்தாலும், அந்த வீடு யாருடைய பெயரில் உள்ளது, எவ்வாறு வாங்கப்பட்டது, வாங்கிய பணத்தின் மூலம் என்ன என்பதுதான் உரிமையை தீர்மானிக்கும் முக்கிய காரணிகளாகும் என்று நீதிமன்றம் கூறியது. எனவே, வெறும் வசிப்பிடத்தை அடிப்படையாகக் கொண்டு சொத்தில் பங்கு உரிமை கோர முடியாது எனத் தெளிவுபடுத்தியது.

நீதிமன்றம் மேலும், குடும்பத் தலைவரின் பெயரில் வாங்கப்பட்ட சொத்து கூட்டுக் குடும்பச் சொத்தாக மாற வேண்டுமெனில், அந்தச் சொத்தை குடும்பப் பொதுச் சொத்துடன் இணைக்க வேண்டும் என்ற தெளிவான நோக்கம் (Intention to Blend) நிரூபிக்கப்பட வேண்டும் என்று கூறியது. குறிப்பாக, சொத்து வாங்கிய நபருக்கு தனிப்பட்ட வருமானம் இருந்தது நிரூபிக்கப்பட்டால், அவர் அந்தச் சொத்தை குடும்பப் பொதுச் சொத்தாக மாற்ற விரும்பினார் என்பதை தனியே

நிரூபிக்க வேண்டிய அவசியம் ஏற்படும். இவ்வழக்கில் அத்தகைய எந்த ஆதாரமும் இல்லாததால், சொத்து கூட்டுக் குடும்பச் சொத்தாக மாறியதாகக் கூற முடியாது என்று நீதிமன்றம் தீர்மானித்தது.

இதன் அடிப்படையில், விசாரணை நீதிமன்றம் வழங்கிய தீர்ப்பை உயர்நீதிமன்றம் உறுதிப்படுத்தியது. வாதியே சொத்தின் முழுமையான உரிமையாளர் என்றும், பிரதிவாதிகள் வெறும் அனுமதியுடன் வசித்து வந்தவர்கள் மட்டுமே என்றும் தீர்மானித்தது. அனுமதி திரும்பப் பெறப்பட்ட பிறகு அவர்கள் அந்தச் சொத்தை காலி செய்து ஒப்படைக்க வேண்டிய கடமை உடையவர்கள் என்றும் நீதிமன்றம் கூறியது. குடும்ப உறவு மற்றும் கூட்டுக் குடியிருப்பு என்பவை மட்டும் சொத்து உரிமையை உருவாக்காது; கூட்டுக் குடும்பச் சொத்து என்ற உரிமை கோரப்படும்போது அதற்குத் தேவையான சட்ட ஆதாரங்கள் கட்டாயமாக நிரூபிக்கப்பட வேண்டும் என்ற முக்கியமான சட்டக் கொள்கையை இத்தீர்ப்பு மீண்டும் வலியுறுத்துகிறது.

📚**Case Name:** *Sivaguru v. Venkatachalam & Others*

⚖️**Court:** High Court of Judicature at Madras

👩‍⚖️**Coram:** Dr. Justice G. Jayachandran

📅**Date:** 02.07.2025

📄**Case No.:** A.S. No.17 of 2022

#8#

கிரய ஒப்பந்தத்தில் வாங்குபவர் தொடர்ச்சியான தயார்நிலை மற்றும் விருப்பத்தை (Readiness & Willingness) நிரூபிக்கத் தவறினால், ஏற்றதை ஆற்றக் கோரும் பரிகாரம் வழங்கப்படுமா?

இந்த வழக்கில், விற்பனையாளர் தனது 51 சென்ட் நிலத்தை விற்பனை செய்ய 09.03.2006 அன்று கிரய ஒப்பந்தம் செய்தி-ருந்தார். ஒப்பந்தப்படி ஒரு வரு-டத்திற்குள் மீதித் தொகையை செலுத்தி விற்பனைப் பத்திரம் பெற்றுக்கொள்ள வேண்டும் என நிபந்தனை இருந்தது. வாங்குப-வர் கணிசமான முன்பணத்தை செலுத்தியிருந்தாலும், ஒப்பந்த காலத்திற்குள் மீதித் தொகையை

செலுத்துவதற்கான நடவடிக்கை-களை எடுத்ததாகவோ அல்லது ஒப்பந்தத்தை நிறைவேற்றத் தொ--டர்ந்து தயாராக இருந்ததாகவோ எந்த உறுதியான ஆதாரத்தையும் சமர்ப்பிக்கவில்லை.

ஒப்பந்த காலம் முடிவடைந்த பின்னர், விற்பனையாளர் அனுப்பிய பதில் அறிவிப்பில், வாங்குபவர் ஒப்பந்தத்தை நிறை-வேற்றத் தயாராக இல்லை என்றும், ஒப்பந்தக் காலம் முடிவடைந்ததால் தனது உரிமை-யை இழந்துவிட்டார் என்றும் தெரிவிக்கப்பட்டிருந்தது. இருப்-பினும், வாங்குபவர் உடனடியாக ஏற்றதை ஆற்றக் கோரும் பரிகார வழக்கைத் தொடராமல், முதலில் நிரந்தரத் தடை வழக்கை மட்டும் தாக்கல் செய்தார். அதன் பின்னர் சுமார் இரண்டு ஆண்டுகளுக்கும் மேலாக தாமதித்து ஏற்றதை ஆற்றக் கோரும் பரிகார வழக்கைத் தொடர்ந்தார். இந்த நீண்ட தாமதத்திற்கான ஏற்றுக்-கொள்ளத்தக்க விளக்கத்தை அவர் அளிக்கத் தவறினார்.

நீதிமன்றம், ஒரு கிரய ஒப்பந்-தத்தை நீதிமன்றம் மூலம் கட்டா-யமாக நிறைவேற்றக் கோரும் நபர், ஒப்பந்தம் செய்யப்பட்ட நாள் முதல் வழக்கு முடியும் வரை தொடர்ந்து தயார்நிலை மற்றும் விருப்பத்-துடன் இருந்ததை நிரூ-பிக்க வேண்டும் என்று வலியு-றுத்தியது. வெறும் மனுவில் "நான் தயாராக இருந்தேன்" என்று கூறுவது மட்டும் போதாது; அதனை உறுதிப்படுத்-தும் நிதி வசதி, வங்கி ஆவணங்கள், பணம் திரட்டிய-தற்கான ஆதாரங்கள் அல்லது ஒப்பந்தத்தை நிறைவேற்ற மேற்-கொண்ட நடவடிக்கைகள் போன்றவை சமர்ப்பிக்கப்பட வேண்டும் என்று கூறியது.

இந்த விவகாரத்தை ஆராய்ந்த நீதிமன்றம், **Kishan Gopal v. Gurmeet Kaur** மற்றும் **K.S. Manjunath v. Moorasavirappa** ஆகிய உச்சநீதிமன்ற தீர்ப்புகளை மேற்கோள் காட்டியது. அந்தத் தீர்ப்புகளில், தயார்நிலை மற்றும் விருப்பம் என்பது ஒரு குறிப்-

பிட்ட நாளில் மட்டும் இருக்க வேண்டியதல்ல; ஒப்பந்தம் செய்யப்பட்ட நாள் முதல் வழக்கின் இறுதி வரை தரப்பினரின் ஒட்டுமொத்த நடத்தையின் அடிப்படையில் மதிப்பிடப்பட வேண்டியது என்று வலியுறுத்தப்பட்டுள்ளது. அதேபோல், வாங்குபவர் பணத்தை கையில் வைத்திருக்க வேண்டிய அவசியமில்லை என்றாலும், ஒப்பந்தத்தை நிறைவேற்றுவதற்கான திறனும் எண்ணமும் இருந்ததை நடத்தையாலும் ஆதாரங்களாலும் காட்ட வேண்டும் என்றும் கூறப்பட்டுள்ளது.

மறுபுறம், **K.S. Vidyanadam v. Vairavan** மற்றும் **Saradamani Kandappan v. Rajalakshmi** தீர்ப்புகளை மேற்கோள் காட்டிய நீதிமன்றம், கிரய ஒப்பந்தங்களில் தரப்பி-னர் குறிப்பிட்டுள்ள காலக்கெடு-விற்கு முக்கியத்துவம் வழங்கப்-பட வேண்டும் என்றும், ஒப்பந்த மீறல் ஏற்பட்ட பின்னரும் நீண்ட காலம் செயலற்ற நிலையில் இருந்து தாமதமாக வழக்கு தொடரும் நபருக்கு ஏற்றதை ஆற்றக் கோரும் பரிகாரம் வழங்கப்பட வேண்டிய அவசிய-மில்லை என்றும் குறிப்பிட்டது. குறிப்பாக, சொத்து விலைகள் வேகமாக உயர்ந்து வரும் காலகட்டத்தில், காலதாமதம் ஒரு முக்கியமான காரணியாக கருதப்-பட வேண்டும் என்றும் நீதி-மன்றம் வலியுறுத்தியது.

மேலும், **Man Kaur v. Hartar Singh Sangha** மற்றும் **Umabai v. Nilkanth Dhondiba Chavan** தீர்ப்பு-களில் கூறப்பட்ட சட்டக் கொள்கைகளையும் நீதிமன்றம் பின்பற்றியது. விற்பனையாளர் ஒப்பந்தத்தை மீறியிருந்தாலும், வாங்குபவர் தனது பங்கான கடமையை நிறைவேற்றுவதற்குத் தேவையான நிதி வசதி மற்றும் தொடர்ச்சியான தயார்நிலை இருந்ததை நிரூபிக்க வேண்டும்; இல்லையெனில் ஏற்றதை ஆற்றக் கோரும் பரிகாரம் வழங்க முடியாது என்று அந்தத் தீர்ப்பு-

கள் கூறுவதை நீதிமன்றம் சுட்டிக்காட்டியது.

Order II Rule 2 CPC தொடர்பாகவும் நீதிமன்றம் கவனம் செலுத்தியது. முதலில் அதே காரணக் கூறின் அடிப்படையில் நிரந்தரத் தடை வழக்கு தொடரப்பட்டிருந்த நிலையில், பின்னர் தனியாக ஏற்றதை ஆற்றக் கோரும் பரிகார வழக்கு தொடரப்பட்டிருப்பதை நீதிமன்றம் குறிப்பிட்டது. ஒரே காரணக் கூறிலிருந்து உருவாகும் அனைத்து நிவாரணங்களையும் ஒரே வழக்கில் கோர வேண்டும் என்ற சட்டக் கொள்கையையும் நீதிமன்றம் நினைவூட்டியது.

வாங்குபவர் பொருளாதார வசதி உடையவர் என்றும், நிலங்களும் வணிக சொத்துகளும் வைத்திருந்தார் என்றும் வாதிட்டபோதிலும், குறிப்பிட்ட இந்த ஒப்பந்தத்தை நிறைவேற்ற தேவையான மீதித் தொகை தன்னிடம் இருந்தது என்பதை நிரூபிக்கவில்லை. அதேபோல், ஒப்பந்த காலம் முடியும் வரை விற்பனையாளரை அணுகி விற்பனைப் பத்திரம் எழுதிக் கொடுக்கக் கோரியதாகவும் எந்த நம்பகமான ஆதாரமும் இல்லை. இதனால், அவர் தொடர்ச்சியான தயார்நிலை மற்றும் விருப்பத்தை நிரூபிக்கத் தவறியதாக நீதிமன்றம் கருதியது.

நீதிமன்றம் மேலும், ஏற்றதை ஆற்றக் கோரும் பரிகாரம் என்பது ஒரு சாதாரண உரிமை அல்ல என்றும், அது சமநீதியடிப்படையில் வழங்கப்படும் விருப்பாதீன நிவாரணம் என்றும் சுட்டிக்காட்டியது. ஆகவே, தனது நடத்தையால் ஒப்பந்தத்தை நிறைவேற்றுவதில் அக்கறை காட்டாதவர் அல்லது தேவையான ஆதாரங்களை வழங்கத் தவறியவர் இந்த நிவாரணத்தை கோர முடியாது என்று தீர்மானித்தது. மேலும், முன்பணம் செலுத்தியிருப்பது மட்டும் தயார்நிலை மற்றும் விருப்பத்தை நிரூபிக்க போதுமானதல்ல என்றும் நீதிமன்றம் தெளிவுபடுத்தியது.

இதன் அடிப்படையில், வாங்குபவர் தொடர்ச்சியான தயார்நிலை மற்றும் விருப்பத்தை நிரூபிக்கத் தவறியதால், ஏற்றதை ஆற்றக் கோரும் பரிகாரம் வழங்க முடியாது என்று நீதிமன்றம் தீர்ப்பளித்தது. ஒப்பந்தத்தை நிறைவேற்ற விரும்புவதாக கூறுவது மட்டும் போதாது; அந்த விருப்பம் ஒப்பந்தம் செய்த நாள் முதல் வழக்கின் இறுதி வரை செயல்பாடுகள் மற்றும் ஆதாரங்களால் நிரூபிக்கப்பட வேண்டும் என்பதையும் இத்தீர்ப்பு மீண்டும் வலியுறுத்துகிறது.

📚**Case Name:** *K.V.R. Kannan v. G. Ramachandran*

⚖️**Court:** Madurai Bench of Madras High Court

👩‍⚖️**Coram:** Justice P. Vadamalai

📄**Case No.:** A.S.(MD) No.2 of 2018

📖**Citation: 2026 (3) CTC 305**

#9#

நீர்நிலை புறம்போக்கு நிலத்தில் பல ஆண்டுகளாக வசிக்கும் ஆக்கிரமிப்பாளர்களுக்கு பட்டா வழங்க முடியுமா? நீர்நிலையை ஆக்கிரமித்தவர்களை வெளியேற்றும்போது மாற்று இடவசதி வழங்குவது அரசின் கடமையா?

இந்த வழக்கில், மதுரை மாவட்டம், மணகிரி கண்மாய் புறம்போக்கு நிலம் (T.S.No.497) "வைக்கால் மற்றும் மணகிரி கண்மாய் புறம்போக்கு" என்று வருவாய் பதிவேடுகளில் வகைப்படுத்தப்பட்ட நீர்நிலையாகும். 1969-ல் அரசு Wakf Board College-க்கு 28 ஏக்கர் நிலத்தில் கட்டடம் கட்ட அனுமதி வழங்கியது. பின்னர்

சரிபார்த்ததில் 20 ஏக்கர் மட்டுமே Wakf Board-இன் கைவசம் இருந்தது. மீதமுள்ள நிலத்தை தனியார்கள் ஆக்கிரமித்து விட்டனர்.

1998-ல் அரசு Wakf Board-க்கு 20 ஏக்கரை இலவசமாக வழங்கியது. ஆக்கிரமிப்பாளர்களை வெளியேற்ற நடவடிக்கை எடுக்கப்பட்டது. ஆக்கிரமிப்பாளர்கள் 1995-ல் நீதிமன்றத்தை அணுகினர். நீதிமன்றம் மாவட்ட வருவாய் அலுவலரை விசாரணை நடத்தி உத்தரவிட சொன்னது. 2001-ல் மாவட்ட வருவாய் அலுவலர் ஆக்கிரமிப்பை ஒழுங்குபடுத்த முன்மொழிவு அனுப்பினார். ஆனால் அரசு அதை ஏற்கவில்லை.

மீண்டும் 2003-ல் வழக்கு தொடரப்பட்டதும், நிலத்தை நேரில் பரிசீலித்த District Revenue Officer, "நீர்நிலை பொரம்போக்கில் ஆக்கிரமிப்பை ஒழுங்குபடுத்தவே கூடாது" என்ற அரசு உத்தரவை சுட்டிக்காட்டி, ஆக்கிரமிப்பை அகற்ற உத்தரவிட்டார். இதை எதிர்த்து ஆக்கிரமிப்பாளர்கள்
உயர்நீதிமன்றத்தில் மனு தாக்கல் செய்தனர். Single Judge 24.07.2017 அன்று ஆக்கிரமிப்பாளர்களை வெளியேற்ற உத்தரவிட்டார். இதையே எதிர்த்து மேல்முறையீடு செய்யப்பட்டது.

மேல்முறையீட்டில் ஆக்கிரமிப்பாளர்கள் தரப்பு, "Wakf Board College மற்றும் Law College-க்கும் அதே நிலம் வழங்கப்பட்டுள்ளது; எங்களை மட்டும் வேறுபாடாக நடத்துவது ஏன்? பல ஆண்டுகளாக வசிக்கிறோம்; ஏழை மக்கள் என்பதால் பட்டா வழங்கப்பட வேண்டும்; மாற்று இடவசதி வழங்காமல் வெளியேற்றுவது கொடுமை" என்று வாதிட்டனர்.

அரசு தரப்பு, "நீர்நிலை பொரம்போக்கு நிலத்தில் ஆக்கிரமிப்பை ஒழுங்குபடுத்தவே முடியாது; நிறுவனங்கள் அரசால் ஒதுக்கப்பட்ட நிலத்தில் இயங்குகின்றன; ஆனால் மேல்முறையீட்டாளர்கள் ஆக்கிரமிப்பாளர்கள் — பட்டா கோரும் உரிமை அவர்களுக்கில்லை; TNUHDB-ல் மாற்று இடவசதி வழங்க அரசு தயார்" என்று வாதிட்டது.

நீதிமன்றம் நிலைமையை ஆய்வு செய்தது. Survey No.497/1-ல் மொத்தம் 27 ஆக்கிரமிப்புகள் உள்ளன — 14 வீட்டு வசிப்பிடம், 7 வீடு மற்றும் கடை, 4 வணிக நிறுவனங்கள், 2 காலிமனை. அனைவரும் பிற்படுத்தப்பட்ட சமூகத்தினர். அரசு Rajakkur மற்றும் Melur Taluk-ல் 828 குடியிருப்புகள் தயாராக இருப்பதாக தெரிவித்தது. ஆனால் ஆக்கிரமிப்பாளர்கள் willingness form கையெழுத்திட மறுத்தனர்.

நீதிமன்றம் **T.K.Shanmugam Vs State of Tamil Nadu (2015 (5) LW 397)** Full Bench தீர்ப்பையும், **Ahmedabad Municipal Corporation Vs Nawab Khan Gulab Khan (1997 (11) SCC 121)** உச்சநீதிமன்ற தீர்ப்பையும் மேற்கோள் காட்டியது. நீர்நிலை பொரம்போக்கில் தனியாருக்கு assignment வழங்குவதும் Revenue Standing Orders படி சட்டவிரோதம் என்று கூறியது — ஆனால் அந்த நிறுவனங்கள் இந்த வழக்கில் கட்சியினராக இல்லாததால் அவர்களுக்கு எதிராக உத்தரவிட முடியாது என்றும் தெளிவுபடுத்தியது.

இறுதியாக, உயர்நீதிமன்றம் மிக முக்கியமான சட்டக் கொள்கைகளை உறுதிப்படுத்தியது. நீர்நிலை புறம்போக்கு நிலத்தில் ஆக்கிரமிப்பை எந்த சூழ்நிலையிலும் ஒழுங்குபடுத்த முடியாது என்றும், ஆக்கிரமிப்பாளர்களுக்கு பட்டா கோரும் சட்ட உரிமை இல்லை என்றும் கூறியது. நீர்நிலைகள் மழைக்காலத்தில் வெள்ளத்தை தடுக்கும் என்பதால் அவற்றை பாதுகாப்பது அரசின் கட்டாயக் கடமை என்றும் வலியுறுத்தியது. பொது நிலங்களை ஆக்கிரமித்தவர்களை வெளியேற்றுவதற்கு முன்பு மாற்று இடவசதி வழங்குவது எல்லா நேரமும் கட்டாயம் அல்ல என்றும், ஆனால் ஒவ்வொரு வழக்கும் அதன் சூழ்நிலைக்கேற்ப தனித்தனியாக பரிசீலிக்கப்பட வேண்டும் என்றும் தெரிவித்தது. மேலும், ஆக்கிரமிப்பாளர்களுக்கும் நீதிமன்றம் அணுகும் அரசியலமைப்பு உரிமை உண்டு என்றும்,

வழக்கை நிராகரிக்க அது மட்டுமே காரணம் ஆகாது என்றும் கூறியது.

என்று கூறி, மேல்முறையீட்டை தள்ளுபடி செய்தது. இரண்டு மாதங்களுக்குள் ஆக்கிரமிப்பாளர்களை வெளியேற்ற உத்தரவிட்டது. தகுதியான ஆக்கிரமிப்பாளர்கள் விண்ணப்பிக்கலாம் — அரசு மாற்று இடவசதி வழங்கும் என்று தெரிவித்தது.

இந்த தீர்ப்பின் மூலம், "நீர்நிலை புறம்போக்கு நிலத்தில் எத்தனை ஆண்டுகள் வசித்தாலும் பட்டா கோரும் உரிமை இல்லை; நீர்நிலைகளை பாதுகாப்பது பொது நலன் — அது தனிநபர் உரிமைகளுக்கு மேலானது" என்ற முக்கியமான சட்டக் கொள்கையை உயர்நீதிமன்றம் உறுதிப்படுத்தியுள்ளது.

IN THE HIGH COURT OF JUDICATURE AT MADRAS

W.A. Nos. 1066, 1142 and 1143 of 2017

Jaithun Beevi & Ors Vs Government of Tamil Nadu & Ors

Date: 28.10.2025

Coram: Justice S.M. Subramaniam & Justice Mohammed Shaffiq

Citation: 2025:MHC:2497

#10#

காடு புறம்போக்கு நிலத்தை பல தசாப்தங்களாக பயிரிட்டு வரும் மக்களுக்கு நேரடியாக பட்டா வழங்க நீதிமன்றம் உத்தரவிட முடியுமா?

இந்த வழக்கில், கள்ளக்குறிச்சி மாவட்டம், கல்வராயன் மலையில் பல தசாப்தங்களாக நிலங்களை பயிரிட்டு வாழும் பட்டியல் பழங்குடியினர், அந்த நிலங்களுக்கு பட்டா வழங்க வேண்டும் என்று கோரி உயர்நீதி-மன்றத்தில் மனு தாக்கல் செய்தனர். தனி நீதிபதி அந்த மனுக்களை ஏற்று பட்டா வழங்க உத்தரவிட்டார். அந்த உத்தரவை எதிர்த்து நில நிர்வாக ஆணையர் மற்றும் மாவட்ட ஆட்சியர் உள்ளிட்ட அரசு அதிகாரிகள் மேல்-முறையீடு செய்தனர்.

அரசு தரப்பில், சம்பந்தப்பட்ட நிலங்கள் காடு புறம்போக்கு, மதிப்பிடப்படாத தரிசு நிலம் மற்றும் புறம்போக்கு நிலங்களாக வருவாய் பதிவேடுகளில் வகைப்படுத்தப்பட்-டுள்ளன என்றும், அத்தகைய நிலங்களில் பட்டா வழங்க இயலாது என்றும் வாதிடப்பட்டது. தமிழ்நாடு பட்டா பாஸ்புக் சட்டம் 1983-ன் படி, பட்டா பெற விரும்புபவர் நிலத்தின் உரிமையாளராக இருக்க வேண்டும் என்றும், இங்கு மேல்முறையீட்டாளர்கள் வெறும் ஆக்கிரமிப்பாளர்கள் மட்டுமே என்றும் குறிப்பிட்டனர்.

பழங்குடியினர் தரப்பில், தாங்கள் பல தசாப்தங்களாக அந்த நிலங்களில் விவசாயம் செய்து வாழ்வாதாரம் நடத்துகிறோம் என்றும், குறைந்தது நிபந்தனை ஒதுக்கீடு வழங்கினாலும் போதுமானது என்றும் வாதிடப்பட்டது.

நீதிமன்றம் கல்வராயன் மலையின் வரலாற்று பின்னணியை ஆராய்ந்தது. 1976-ல் மட்டுமே இந்திய நிர்வாகத்துடன் இணைக்கப்பட்ட இந்த 1000 சதுர கி.மீ. பகுதியில் 1996-ல் தான் முதல் தேர்தல் நடைபெற்றது. பள்ளி, சாலை, மருத்துவமனை, வேலை வாய்ப்பு, காவல் நிலையம் எதுவும் இல்லாத நிலையில் வாழ்ந்த பழங்குடியினர், வறுமையால் கள்ளச்சாராயம் தயாரிக்க வேண்டிய கட்டாயத்தில் இருந்தனர் என்று நீதிமன்றம் ஆழமாக குறிப்பிட்டது. இந்த சூழல்களை அரசு நிலம் ஒதுக்கும்போது கருத்தில் கொள்ள வேண்டும் என்றது.

மேலும், 1999-ல் விழுப்புரம் மாவட்ட ஆட்சியர் அரசுக்கு அனுப்பிய அறிக்கையில் மிக முக்கியமான உண்மை வெளிப்பட்டது. நில அளவை மற்றும் தீர்வு பணியின்போது, அதிகாரிகள் பழங்குடியினர் தங்கள் விவசாய நிலத்தை வழக்கு மொழியில் "காடு" என்று அழைத்ததை தவறாக புரிந்துகொண்டு, அந்த நிலங்களை "காடு புறம்போக்கு" என தவறாக பதிவு செய்தனர் என்று தெரியவந்தது. இந்த வரலாற்று அவலத்தை நீதிமன்றம் கவனத்தில் கொண்டது.

இருப்பினும், நீதிமன்றம் தெளிவான சட்ட நிலைப்பாட்டை எடுத்தது. நீதித்துறை மறுஆய்வு அதிகாரத்தில் நேரடியாக பட்டா வழங்க அல்லது அரசு நிலங்களை ஒதுக்க நீதிமன்றம்

உத்தரவிட முடியாது என்றது. அத்தகைய கொள்கை மற்றும் நிர்வாக முடிவுகள் அரசு மட்டத்திலேயே எடுக்கப்பட வேண்டும் என்று கூறியது. அதே நேரத்தில், மக்கள் நல அரசு என்ற முறையில் இந்த பழங்குடியினரின் வாழ்வாதாரத்தை பாதுகாக்க அரசு அனுதாபத்துடன் செயல்பட வேண்டும் என்று வலியுறுத்தியது.

நிலங்கள் வனச்சட்டத்தின் கீழ் அறிவிக்கப்பட்ட பகுதியாக இருந்தால், பட்டியல் பழங்குடியினர் மற்றும் பிற பாரம்பரிய வன வாசிகள் உரிமை அங்கீகார சட்டம் 2006-ன் படி அவர்களுக்கு உரிமைகள் வழங்கப்பட வேண்டும் என்றும் குறிப்பிட்டது.

இறுதியாக, தனி நீதிபதியின் நேரடியாக பட்டா வழங்க உத்தரவிட்ட ஆணை ரத்து செய்யப்பட்டது. அதற்கு பதிலாக, அந்த நிலங்களை மதிப்பீடு செய்து, தகுதி அடிப்படையில் நிபந்தனை ஒதுக்கீடு வழங்க அரசுக்கு பரிந்துரை செய்ய வருவாய் நிலைய ஆணைகளின் படி நடவடிக்கை எடுக்க உத்தரவிடப்பட்டது. இந்த பணியை 6 மாதங்களுக்குள் முடிக்க வேண்டும் என்று அரசு அதிகாரிகளுக்கும் மாவட்ட ஆட்சியருக்கும் உத்தரவிடப்பட்டது.

இந்த தீர்ப்பின் மூலம்,

"நீதிமன்றம் நேரடியாக பட்டா வழங்க உத்தரவிட முடியாது; ஆனால் பழங்குடியினரின் வாழ்வாதாரத்தை பாதுகாக்க மக்கள் நல அரசு கட்டாயம் நடவடிக்கை எடுக்க வேண்டும்; தகுதி அடிப்படையில் நிபந்தனை ஒதுக்கீடு பரிசீலிக்கப்பட வேண்டும்"

என்ற முக்கியமான சட்டக் கொள்கையை உயர்நீதிமன்றம் உறுதிப்படுத்தியுள்ளது.

IN THE HIGH COURT OF JUDICATURE AT MADRAS

W.A. Nos.2716, 2718, 2726, 2727, 2728 & 2682 of 2025

Commissioner of Land Administration & Ors. Vs. Subramanian & Ors.

Coram: Justice S.M. Subramaniam & Justice Mohammed Shaffiq

Date: 29.10.2025

Citation: 2025:MHC:2501

#11#

தந்தைக்கு ஆயுள் உரிமை மட்டுமே வழங்கப்பட்ட சொத்தை, அவர் மகனுக்கு செட்டில்மெண்ட் ஆவணம் மூலம் மாற்றிக் கொடுத்தால் அது செல்லுபடியாகுமா? திருமணமான பெண் பிள்ளைகளுக்கு தந்தையின் சொத்தில் பங்கு கோரும் உரிமை இருக்கிறதா?

இந்த வழக்கில், சென்னை, கிண்டி, மதுவன்காரை, சதானிபேட்டை முதல் தெரு என்ற இடத்தில் 1,782 சதுர அடி நிலம் மற்றும் கட்டடம் உள்ள சொத்து தொடர்பான பாகப்பிரிவினை வழக்கு ஆகும். இந்த சொத்தை முதலில் 1949-ல் தாத்தா விஜயரங்க நாயக்கர் வாங்கினார். 1985-ல் அவர் மகன் வி.சண்முகசுந்தரம் பெயரில் செட்டில்-மெண்ட் ஆவணம் எழுதி வைத்தார். 1986-ல் அந்த ஆவணத்தை ரத்து செய்து, புதிய செட்டில்மெண்ட்

ஆவணம் மூலம் சண்முகசுந்தரத்திற்கு ஆயுள் அனுபவ உரிமை மட்டும் வழங்கி, மீதமான முழு உரிமையும் அவரது பிள்ளைகள் நால்வருக்கும் — மூன்று மகள்கள் மற்றும் ஒரு மகன் — வழங்கப்பட்டது.

இந்த நிலையில், சண்முகசுந்தரம் 2011-ல் தனது மகன் கோவிந்தராஜ் (பிரதிவாதி) பெயரில் செட்டில்-மெண்ட் ஆவணம் எழுதினார். பின்னர் 2014-ல் சண்முகசுந்தரம் இறந்தார்; 2020-ல் அவர் மனைவியும் இறந்தார். அதற்குப் பிறகு மூன்று மகள்களும் — பிரமிளா நாகராஜன், ஜி.சர்மிளா, ஆர்.பாக்கியலட்சுமி — தங்கள் சகோதரன் கோவிந்தராஜுக்கு எதிராக பாகப்பிரிவினை வழக்கு தொடர்ந்தனர். தங்களுக்கு மூன்று பேருக்கும் சேர்த்து 3/4 பங்கு வழங்க வேண்டும் என்றும், தந்தை எழுதிய 2011-ஆம் ஆண்டு செட்டில்மெண்ட் ஆவணம் செல்லாது என்று அறிவிக்க வேண்டும் என்றும் கோரினர்.

பிரதிவாதி கோவிந்தராஜ் தரப்பில், தந்தை தங்கள் அனைவரின் ஒப்புத-லுடன் செட்டில்மெண்ட் ஆவணம் எழுதினார் என்றும், மகள்கள் திருமணமாகி நகை, ஆபரணங்கள் பெற்றுக்கொண்டு குடும்பச் சொத்தில் பயன்பெற்றுவிட்டனர் என்றும், தான் மட்டுமே பெற்றோரை கவனித்துக்-கொண்டதால் சொத்து தனக்கே உரியது என்றும் வாதிட்டனர்.

மகள்கள் தரப்பில், தந்தைக்கு ஆயுள் உரிமை மட்டுமே இருந்தது; சொத்தை மாற்றிக்கொடுக்கும் எந்த உரிமையும் அவருக்கு இல்லை; எனவே அவர் எழுதிய 2011-ஆம் ஆண்டு செட்டில்-மெண்ட் ஆவணம் சட்டப்படி செல்-லாது என்றும், தந்தை இறந்த பிறகு நால்வருக்கும் சம பங்கு உரியது என்றும் வாதிட்டனர்.

விசாரணை நீதிமன்றம் மகள்களின் வாதத்தை ஏற்று, 2011-ஆம் ஆண்டு செட்டில்மெண்ட் ஆவணம் செல்லா-து என்று தீர்ப்பளித்து, மூன்று மகள்களுக்கும் சேர்த்து 3/4 பங்கு வழங்கும் ஆரம்ப தீர்ப்பாணை பிறப்-பித்தது. இதை எதிர்த்து கோவிந்தராஜ் உயர்நீதிமன்றத்தில் மேல்முறையீடு செய்தார்.

உயர்நீதிமன்றம் வழக்கின் ஆவணங்-களை முழுமையாக ஆய்வு செய்தது.

1986-ல் வழங்கப்பட்ட புதிய செட்டில்மெண்ட் ஆவணத்தின்படி சண்முகசுந்தரத்திற்கு ஆயுள் அனுபவ உரிமை மட்டுமே வழங்கப்பட்டி-ருந்தது; சொத்தை மாற்றிக்கொடுக்கும் முழு உரிமை அவருக்கு இல்லை என்பது தெளிவாக நிரூபிக்கப்பட்டது. எனவே, உரிமை இல்லாதவர் எழுதிய ஆவணம் மூலம் எந்த உரிமையும் வேறொருவருக்கு மாற வாய்ப்பே இல்லை என்று நீதிமன்றம் கூறியது. மகள்கள் செட்டில்மெண்ட் ஆவணம் பற்றி அறிந்திருந்தனர் என்பது, ஆவணத்தை செல்லுபடியாக்காது என்றும் தெளிவுபடுத்தியது.

சண்முகசுந்தரம் இறந்த பிறகு, இந்து வாரிசுரிமைச் சட்டம் பிரிவு 8-ன்படி சொத்து அவரது சட்டபூர்வ வாரிசுகளுக்கு — அதாவது மூன்று மகள்கள் மற்றும் ஒரு மகன் என நால்வருக்கும் — சம அளவில் சென்று சேரும் என்று உயர்நீதிமன்றம் தீர்மானித்தது. விசாரணை நீதிமன்-றத்தின் தீர்ப்பில் எந்தக் குறைபாடும் இல்லை என்று கூறி, மேல்முறை-யீட்டை தள்ளுபடி செய்தது. நான்கு பேரும் தலா 1/4 பங்கிற்கு உரியவர்கள் என்று உறுதிப்படுத்தப்பட்டது.

இந்த தீர்ப்பின் மூலம்,

"உரிமையாளருக்கு ஆயுள் அனுபவ உரிமை மட்டுமே வழங்கப்பட்டி-ருக்கும்போது, அவர் எழுதும் எந்த செட்டில்மெண்ட் ஆவணமும் செல்-லாது; உரிமை இல்லாதவரிடமிருந்து உரிமை வேறொருவருக்கு மாற முடியாது"

என்ற முக்கியமான சட்டக் கொள்கை-யை உயர்நீதிமன்றம் உறுதிப்படுத்தி-யுள்ளது.

IN THE HIGH COURT OF JUDICATURE AT MADRAS

A.S. No.197 of 2024

S. Govindaraj v. Pramila Nagarajan & Others

Coram: Justice C.V. Karthikeyan & Justice K. Rajasekar

Date: 02.04.2026

Citation: 2026:MHC:1300

#12#

மேல்முறையீட்டு வழக்கில் எதிர்மனுதாரர் ஆஜராகாத நிலையில் வழங்கப்பட்ட ex parte தீர்ப்பை மீண்டும் விசாரிக்க கோர முடியுமா? அத்தகைய மனுவை "நடத்தத்தக்கது அல்ல" என்று நீதிமன்றம் திருப்பி அனுப்பலாமா?

இந்த வழக்கில், சொத்து தொடர்பான பாகப்பிரிவினை வழக்கில் 6-வது பிரதிவாதியான டி.இளங்கோவன், வழக்கு நிலுவையில் இருந்தபோது சொத்தை வாங்கியவர். விசாரணை நீதிமன்றம், வழக்கில் தாக்கல் செய்யப்பட்ட உயிலை செல்லுபடியாக ஏற்று வழக்கை தள்ளுபடி செய்தது. இதை எதிர்த்து தாக்கல் செய்யப்பட்ட முதல் மேல்முறையீட்டில், எதிர்மனுதாரர்-

கள் யாரும் ஆஜராகாத நிலையில் மேல்முறையீடு ex parte-ஆக விசாரிக்கப்பட்டு, விசாரணை நீதிமன்றத்தின் தீர்ப்பு மாற்றப்பட்டு மேல்முறையீடு அனுமதிக்கப்பட்டது.

இதனைத் தொடர்ந்து, மேல்முறையீட்டு வழக்கில் தனக்கு முறையான அறிவிப்பு வழங்கப்படவில்லை என்றும், எனவே CPC ஆணை XLI விதி 21-ன் கீழ் மேல்முறையீட்டை மீண்டும் விசாரிக்க அனுமதி வழங்க வேண்டும் என்றும் இளங்கோவன் மனு தாக்கல் செய்தார். ஆனால் மேல்முறையீட்டு நீதிமன்றம், மேல்முறையீடு ஏற்கனவே Contested Decree ஆக முடிவு செய்யப்பட்டுவிட்டது என்று கூறி, மனுவை எண் இடாமலேயே திருப்பி அனுப்பியது.

மனுதாரர் தரப்பில், அறிவிப்பு சரியாக வழங்கப்படாத தரப்பினர் CPC ஆணை XLI விதி 21-ன் கீழ் மறுவிசாரணை கோரலாம் என்றும், இந்த விதி CPC ஆணை IX விதி 13-க்கு இணையானது என்றும், எனவே விண்ணப்பத்தை நிராகரிக்காமல் விசாரிக்க வேண்டும் என்றும் வாதிட்டனர்.

பிரதிவாதிகள் தரப்பில், ஒரு தரப்பு மட்டும் ஆஜரானாலும் மேல்முறையீட்டு நீதிமன்றம் தகுதியின் அடிப்படையில் தீர்ப்பளித்திருப்பதால் அது Contested Decree ஆகிவிடும் என்றும், எனவே மறுவிசாரணை கோர வழியில்லை என்றும் வாதிட்டனர். உச்சநீதிமன்ற தீர்ப்பான Harbans Pershad Jaiswal Vs. Urmila Devi Jaiswal (2014) 5 SCC 723-ஐ சான்றாக சுட்டிக்காட்டினர்.

உயர்நீதிமன்றம் CPC ஆணை XLI விதி 17 மற்றும் விதி 21 ஆகியவற்றை விரிவாக ஆய்வு செய்தது. மேல்முறையீட்டில் மனுதாரர் மட்டுமே ஆஜரான நிலையில் ex parte ஆக அனுமதிக்கப்பட்ட தீர்ப்பை Contested Decree என்று கூற முடியாது என்று தெளிவுபடுத்தியது. எதிர்மனுதாரர் விசாரணையில் பங்கேற்காத வரை அது ex parte தீர்ப்பாகவே கருதப்பட வேண்டும் என்றும், அறிவிப்பு வழங்கப்படவில்லை என்று நிரூபிக்க முடிந்தால் CPC ஆணை XLI விதி 21-ன் கீழ் மறுவிசாரணை கோரலாம் என்றும் கூறியது. பிரதிவாதிகள் சுட்டிக்காட்டிய உச்சநீதிமன்ற தீர்ப்பு

இந்த வழக்கின் உண்மை நிலைக்கு பொருந்தாது என்றும் தெளிவுபடுத்தியது.

இதனடிப்படையில், மேல்முறையீட்டு நீதிமன்றத்தின் உத்தரவை ரத்து செய்த உயர்நீதிமன்றம், தாமத மன்னிப்பு மனுவையும் மறுவிசாரணை மனுவையும் முறையாக எண் இட்டு, இரு தரப்பினருக்கும் உரிய வாய்ப்பு வழங்கி சட்டப்படி முடிவு செய்ய கோபிசெட்டிபாளையம் சார்பு நீதிமன்றத்திற்கு உத்தரவிட்டது.

இந்த தீர்ப்பின் மூலம்,

"மேல்முறையீட்டு நீதிமன்றத்தில் அறிவிப்பு கொடுக்கப்படாமல் ex parte ஆக தீர்ப்பு வழங்கப்பட்டால், பாதிக்கப்பட்ட தரப்பு CPC ஆணை XLI விதி 21-ன் கீழ் மறுவிசாரணை கோரலாம்; அப்படிப்பட்ட தீர்ப்பை Contested Decree என்று கூறி விண்ணப்பத்தை திருப்பி அனுப்புவது சரியல்ல"

என்ற முக்கியமான சட்டக் கொள்கையை உயர்நீதிமன்றம் உறுதிப்படுத்தியுள்ளது.

IN THE HIGH COURT OF JUDICATURE AT MADRAS

CRP.No.769 of 2025

T. Elangovan v. Subramaniyam & Others

Coram: Justice P.B. Balaji

Date: 17.10.2025

Citation: 2025:MHC:2405

#13#

கிரிமினல் நீதிமன்றத்தில் வழக்கு நிலுவையில் இருக்கும்போது கடவுச்சீட்டு புதுப்பிக்க உரிமை உண்டா? புதுப்பித்தல் என்பது புதிய கடவுச்சீட்டு வழங்குவதிலிருந்து வேறுபட்டதா? மேலும், "கிரிமினல் வழக்கு நிலுவையில் இருந்தாலும் புதுப்பிப்புக்கு தடையில்லை" என்ற மும்பை உயர்நீதிமன்ற தீர்ப்பை கட்டுப்படுத்துமா?

இந்த தீர்ப்பு, கடவுச்சீட்டு புதுப்பிப்பும் புதிய கடவுச்சீட்டு வழங்குவதும் சட்டரீதியில் ஒன்றா வேறா என்ற கேள்வி, Passports Act 1967 *பிரிவு* 6(2)(f)*-ன் பொருளாக்கம், மற்றும் "வெளிநாடு பயணிக்கும் அடிப்படை உரிமையை பயன்படுத்த வழக்கு நடக்கும் நீதிமன்றத்திடமே அனுமதி*

பெற வேண்டும்" என்ற முக்கியமான சட்டக் கொள்கைகளை விரிவாக விளக்குகிறது.

இவ்வழக்கில், மேல்முறையீட்டாளர் கணேசன் குமாரேசன் ஒரு தொழிலதிபர். அவரது கடவுச்சீட்டு காலாவதியாகும் நிலையில் புதுப்பிக்க விண்ணப்பித்தார். ஆனால் காவல்துறையின் எதிர்மறை சரிபார்ப்பு அறிக்கை காரணமாக விண்ணப்பம் நிலுவையில் வைக்கப்பட்டது. ஏனெனில் அவர் நாகர்கோவிலில் உள்ள கூடுதல் மாவட்ட நீதிபதி நீதிமன்றத்தில் S.C.No.128/2024-ல் சிறார் நீதி சட்டம் பிரிவு 79 மற்றும் IPC பிரிவுகள் 370(1), 370(5), 370(a)(1) — மனித கடத்தல் தொடர்பான குற்றங்களில் குற்றவாளியாக நிற்கிறார். Passports Act 1967 பிரிவு 6(2)(f) படி, கிரிமினல் நீதிமன்றத்தில் வழக்கு நிலுவையில் இருப்பவருக்கு கடவுச்சீட்டு வழங்க மறுக்க வேண்டும் என்பது கட்டாயம். கடவுச்சீட்டு அலுவலகம் விண்ணப்பத்தை நிலுவையில் வைக்க, மேல்முறையீட்டாளர் உயர்நீதிமன்றத்தில் மனு தாக்கல் செய்தார். Single Judge அந்த மனுவை தள்ளுபடி செய்து, தொடர்புடைய நீதிமன்றத்தை அணுகுமாறு உத்தரவிட்டார். அதனை எதிர்த்தே இந்த மேல்முறையீடு தாக்கல் செய்யப்பட்டது.

மேல்முறையீட்டாளர் தரப்பில், மும்பை உயர்நீதிமன்றத்தின் Abbas Hatimbhai Kagalwala Vs State of Maharashtra (2022 SCC OnLine Bom 1992) தீர்ப்பை மேற்கோள் காட்டி, "கிரிமினல் வழக்கு நிலுவையில் இருந்தாலும் கடவுச்சீட்டு புதுப்பிப்புக்கு தடையில்லை; பிரிவு 6(2)(f) புதுப்பிப்புக்கு பொருந்தாது" என்று வாதிடப்பட்டது.

அரசு தரப்பில், Single Judge தீர்ப்பு சட்டப்படி சரியானது என்றும், புதுப்பிப்பும் புதிய கடவுச்சீட்டு வழங்குவதும் ஒரே நிலையில் நிற்கின்றன என்றும், பிரிவு 6(2)(f) இரண்டுக்கும் சமானமாக பொருந்தும் என்றும் வாதிடப்பட்டது.

மதுரை அமர்வு நீதிமன்றம் மும்பை தீர்ப்பை ஏற்க மறுத்தது. "புதிய கடவுச்சீட்டு வழங்குவதும் புதுப்பிப்பதும் சட்டரீதியில் ஒரே நிலையில் நிற்கின்றன" என்று தெளிவுபடுத்தியது.

'renewal' என்ற வார்த்தையே கடந்த 15 ஆண்டுகளாக அதிகாரபூர்வமாக பயன்படுத்தப்படுவதில்லை என்றும், இரண்டும் ஒரே விண்ணப்ப படிவம், ஒரே கட்டணம், ஒரே செயல்முறை என்றும் சுட்டிக்காட்டியது. Ashok Muthana Vs Regional Passport Officer (2014 7 MLJ 422) தீர்ப்பில் "புதுப்பிப்பு என்பது புதிய கடவுச்சீட்டு வழங்குவதே" என்று ஏற்கனவே நிறுவப்பட்டிருப்பதாகவும், Karti P.Chidambaram Vs Regional Passport Officer, Chennai (WP No.1190/2024) வழக்கில் "பிரிவு 6(2) நிராகரிப்பு காரணங்கள் புதிய கடவுச்சீட்டுக்கும் புதுப்பிப்புக்கும் சமமாக பொருந்தும்" என்று சென்னை உயர்நீதிமன்றமே உறுதிப்படுத்தியிருப்பதாகவும் குறிப்பிட்டது.

இருப்பினும், வெளிநாடு பயணிக்கும் உரிமை அரசியலமைப்பு அடிப்படை உரிமை என்பதை நீதிமன்றம் நினைவுறுத்தியது — Maneka Gandhi Vs Union of India (1978 1 SCC 248) மற்றும் Satwant Singh Sawhney Vs D.Ramarathnam (AIR 1967 SC 1836) தீர்ப்புகளை மேற்கோள் காட்டியது. தொழில் பாதிக்கப்படும் என்ற சூழ்நிலையில், மேல்முறையீட்டாளர் வழக்கு நடக்கும் நீதிமன்றத்தை அணுகி இந்தியாவை விட்டு வெளியேற அனுமதி கோரலாம் என்றும், அத்தகைய விண்ணப்பம் தாக்கல் செய்யப்பட்டால் மூன்று வாரங்களுக்குள் தீர்வு காண வேண்டும் என்றும் உத்தரவிட்டது. கடவுச்சீட்டின் செல்லுபடி காலம் கட்டுப்படுத்தப்படலாம் என்றும், வழக்கு தொடரும் நிலையை உறுதி செய்ய தேவையான நிபந்தனைகளை விதிக்கலாம் என்றும் தெளிவுபடுத்தியது.

இதனடிப்படையில், மேல்முறையீடு தள்ளுபடி செய்யப்பட்டது.

இந்த தீர்ப்பின் மூலம்,

"கடவுச்சீட்டு புதுப்பிப்பும் புதிய கடவுச்சீட்டு வழங்குவதும் சட்டரீதியில் ஒன்றே; கிரிமினல் வழக்கு நிலுவையில் இருக்கும்போது இரண்டுக்கும் பிரிவு **6(2)(f)** பொருந்தும்; கடவுச்சீட்டு வேண்டுமானால் வழக்கு நடக்கும் நீதிமன்றத்திடமே அனுமதி பெற வேண்டும்"

என்ற முக்கியமான சட்டக் கொள்கையை மதுரை அமர்வு உறுதிப்படுத்தியுள்ளது.

BEFORE THE MADURAI BENCH OF MADRAS HIGH COURT

W.A(MD) No.2282 of 2025

Ganesan Kumaresan Vs Regional Passport Officer, Madurai & Inspector of Police, Suchindram

Coram: Justice G.R. Swaminathan & Justice K. Rajasekar

Date: 26.08.2025

Citation: 2025(6) CTC 189

#14#

மனைவிக்கு நோய் இருப்பதாக கூறி விவாகரத்து கோரும்போது அதை யார் நிரூபிக்க வேண்டும்? மேலும், மனைவி காவல் நிலையத்தில் புகார் கொடுத்ததையே கொடுமை என்று சொல்ல முடியுமா?

இந்த தீர்ப்பு, திருமண கொடுமை (cruelty) மற்றும் திருமண தாம்பத்திய உறவில்லை என்ற அடிப்படைகளில் விவாகரத்து கோரும்போது நிரூபிக்கும் சுமை யார் மீது உள்ளது, மருத்துவ ஆதாரமின்றி கோரிக்கை நிலைக்குமா, மனைவி தன்னைப் பாதுகாத்துக்கொள்ள புகார் அளித்தது கொடுமையாகுமா என்ற முக்கியமான குடும்ப சட்டக் கேள்விகளை விரிவாக விளக்குகிறது.

இவ்வழக்கில், மேல்முறையீட்டாளர் கணவர் P. Sherrill Sibu மற்றும்

மனைவி D. Sumathy ஆகியோரின் திருமணம் 02.10.2014 அன்று மதுரையில் உள்ள Church of the Divine Patience-ல் கிறிஸ்தவ முறையில் நடைபெற்றது. கணவர் தரப்பு கூற்றுப்படி, முதல் இரவிலேயே மனைவிக்கு கடுமையான பல் சொத்தையினால் ஏற்பட்ட துர்நாற்றம் மற்றும் தோல் நோய் இருப்பது தெரியவந்தது என்றும், மனைவி தாம்பத்திய உறவில் ஆர்வமின்மை காட்டியதால் திருமண தாம்பத்திய உறவில்லை என்றும், மனைவியின் வயது திருமணத்திற்கு முன்பு மறைக்கப்பட்டது என்றும் கூறினார். மேலும், மனைவி சமையல் செய்ய மறுத்தார், பள்ளி குறிப்பேடுகளை சேதப்படுத்தினார், மனநல நோயாளியைப் போல் நடந்தார் என்றும் குற்றம் சாட்டி Indian Divorce Act 1869 பிரிவு 10(1)(x) கீழ் விவாகரத்து கோரி வழக்கு தொடர்ந்தார்.

மனைவி தரப்பில், அனைத்து குற்றச்சாட்டுகளையும் மறுத்தார். திருமணத்திற்காக தன் பெற்றோர் ரூ.6 லட்சம் செலவு செய்து, 30 பவுன் தங்க நகை வழங்கியதாக கூறினார். கணவர் தரப்பு இருசக்கர வாகனம் கேட்டு மிரட்டியதாகவும், திருமணத்திற்குப் பிறகு மாமியார் வீட்டினர் தன்னை வேலையாட்டியைப் போல் நடத்தி உணவும் தண்ணீரும் மறுத்தனர் என்றும், தாலி பறித்து தலைமுடியை இழுத்து வீட்டை விட்டு வெளியேற்றினர் என்றும் தெரிவித்தார். தன்னை பாதுகாத்துக்கொள்ள மதுரை Town அனைத்து மகளிர் காவல் நிலையத்தில் புகார் அளித்தார். விவாகரத்து வேண்டாம், கணவரோடு வாழ தயார் என்று நிலைப்பாட்டை தெளிவுபடுத்தினார்.

குடும்ப நீதிமன்றம் கணவரின் விவாகரத்து மனுவை தள்ளுபடி செய்தது. இதனை எதிர்த்து கணவர் மதுரை அமர்வு உயர்நீதிமன்றத்தில் மேல்முறையீடு செய்தார். 2015-ல் பிரிந்ததிலிருந்து தொடரும் நீண்ட பிரிவு திருமணம் முறிந்துவிட்டதற்கான சான்று என்றும், இரு தரப்பினர் நலனுக்காகவும் விவாகரத்து வழங்கப்பட வேண்டும் என்றும் வாதிடப்பட்டது.

மதுரை அமர்வு உயர்நீதிமன்றம் மேல்முறையீட்டை நிராகரித்தது. நோய் இருப்பதாக கூறியும் எந்த

மருத்துவ ஆவணமும் தாக்கல் செய்யவில்லை என்றும், மருத்துவரை சாட்சியாக அழைக்கவில்லை என்றும் சுட்டிக்காட்டியது. கிறிஸ்தவ திருமணத்தில் சர்ச் வழங்கும் சான்றிதழில் வயது குறிப்பிடப்படும் என்பதை கணவரே ஒப்புக்கொண்ட நிலையில் வயது மறைக்கப்பட்டது என்ற வாதம் ஏற்கத்தக்கதல்ல என்று கூறியது. சமையல் செய்யவில்லை என்ற குற்றச்சாட்டுக்கு மிக முக்கியமான சாட்சியான தன் தாயையே கணவர் சாட்சிப்பெட்டியில் அழைக்கவில்லை என்றும், மனநல நோயாளி என்ற கடுமையான குற்றச்சாட்டுக்கு மனநல நிபுணரின் சான்று இல்லாமல் நம்ப முடியாது என்றும், மனைவி கணவர் வேலையில் கணினி உதவி செய்தார் என்ற உண்மை இந்த குற்றச்சாட்டை முரண்படுத்துகிறது என்றும் தெளிவுபடுத்தியது.

மேலும், மனைவி காவல் நிலையத்தில் புகார் கொடுத்தது கொடுமை என்று சொல்ல முடியாது என்றும், அந்த புகார் கள்ளமானது, பொய்யானது, தொந்தரவுக்காக மட்டுமே அளிக்கப்பட்டது என்று நிரூபிக்கப்படாத வரையில் அது கொடுமையாக கருதப்பட மாட்டாது என்று கூறியது. Indian Divorce Act 1869-ன் கீழ் "திருமணம் திரும்பப்பெற முடியாத அளவு முறிந்துவிட்டது" என்பது தனியாக விவாகரத்துக்கான காரணமாக அமையாது என்றும், மனைவி திரும்பவும் வாழ தயார் என்று சொல்லும் நிலையில் வெறும் கணவரின் கருத்தின் அடிப்படையில் திருமணத்தை கலைக்க முடியாது என்றும் உறுதிப்படுத்தியது.

இதனடிப்படையில், மேல்முறையீடு தள்ளுபடி செய்யப்பட்டு, குடும்ப நீதிமன்ற தீர்ப்பு உறுதிப்படுத்தப்பட்டது.

இந்த தீர்ப்பின் மூலம்,

"திருமண கொடுமை அல்லது நோய் மறைத்தல் என்று கூறி விவாகரத்து கோரும் தரப்பே அதை தெளிவான மருத்துவ ஆதாரங்களுடன் நிரூபிக்க வேண்டும்; மனைவி தன்னைப் பாதுகாத்துக்கொள்ள புகார் அளித்தது மட்டுமே கொடுமை ஆகாது; திரும்பவும் வாழ விரும்பும் மனைவி இருக்கும்போது வெறும் பிரிவின்

அடிப்படையில் விவாகரத்து வழங்க முடியாது"

என்ற முக்கியமான சட்டக் கொள்கை-யை மதுரை அமர்வு உறுதிப்படுத்தி-யுள்ளது.

BEFORE THE MADURAI BENCH OF MADRAS HIGH COURT

C.M.A.(MD) No.356 of 2021

P. Sherrill Sibu Vs D. Sumathy

Coram: Justice P. Velmurugan & Justice L. Victoria Gowri

Date: 02.01.2026

Citation: 2026(3) CTC 329

#15#

தொடர்ச்சியான அறிவுசார் சொத்து மீறல் வழக்கில் (Intellectual Property Infringement) வழக்கு தாக்கல் செய்ய தாமதமானால் "அவசர இடைக்காலத் தடை" கோர முடியாதா? மேலும், வணிக வழக்கில் முன்னிலை மத்தியஸ்தம் (Pre-Institution Mediation) கட்டாயமா?

இந்த தீர்ப்பு, Commercial Courts Act 2015 பிரிவு 12A-ன் கீழ் "அவசர இடைக்காலத் தடை" என்ற சொற்றொடரின் பொருளாக்கம், தொடர்ச்சியான அறிவுசார் சொத்து மீறல் வழக்குகளில் முன்னிலை மத்தி-யஸ்தத்திலிருந்து விலக்கு பெற முடியுமா, மற்றும் வழக்கு தாக்கல் செய்ய தாமதமானதே அவசரம் இல்லை என்பதற்கான சான்றாகுமா

என்ற முக்கியமான வணிக சட்டக் கேள்விகளை விரிவாக விளக்குகிறது.

இவ்வழக்கில், மேல்முறையீட்டாளர் Novenco Building and Industry A/S என்ற டென்மார்க் நிறுவனம் 'Novenco ZerAx' என்ற பெயரில் தொழிற்துறை விசிறிகளை தயாரித்து விற்பனை செய்து வந்தது. 2007 முதல் 2015 வரை சுமார் 3.66 மில்லியன் யூரோ முதலீட்டில் உருவாக்கிய இந்த தயாரிப்புக்கு இந்தியாவிலும் வெளி-நாட்டிலும் காப்புரிமை மற்றும் வடிவமைப்பு பதிவுகள் பெறப்பட்டி-ருந்தன. 01.09.2017 அன்று முதல் பிரதிவாதி Xero Energy Engineering Solutions Pvt. Ltd.-உடன் இந்தியா முழுவதும் விற்பனைக்கான விநியோ-க ஒப்பந்தம் செய்யப்பட்டது.

2022 ஜூலையில், Xero Energy-ன் இயக்குனர் ஒப்பந்த மீறலாக இரண்-டாம் பிரதிவாதி Aeronaut Fans Industry Pvt. Ltd. என்ற நிறுவனத்தை உருவாக்கி, Novenco-வின் விசிறிக-ளை ஒத்த வடிவமைப்பில் போலி தயாரிப்புகளை விற்பனை செய்வதை மேல்முறையீட்டாளர் கண்டறிந்தார். பல அறிவிப்புகள் அனுப்பியும் பதில் வராததால் 14.10.2022 அன்று விநியோக ஒப்பந்தம் ரத்து செய்யப்-பட்டு, 23.12.2022 அன்று நிறுத்த அறிவிப்பு (cease-and-desist notice) அனுப்பப்பட்டது. 06.12.2023 அன்று தொழில்நுட்ப நிபுணர் ஆய்வு மேற்கொண்டு மீறல் நடைபெறுவதை உறுதிப்படுத்தினார். 04.06.2024 அன்று இமாசல பிரதேச உயர்நீதி-மன்றத்தில் வணிக வழக்கு தாக்கல் செய்யப்பட்டது. வழக்குடன் சேர்த்து இடைக்காலத் தடை மற்றும் பிரிவு 12A கீழான முன்னிலை மத்தியஸ்தத்தி-லிருந்து விலக்கு கோரும் மனுவும் தாக்கல் செய்யப்பட்டது.

பிரதிவாதிகள் தரப்பில், வழக்கு தாக்கல் செய்ய தாமதமானது அவசரம் இல்லை என்பதன் சான்று என்றும், பிரிவு 12A கட்டாயமான முன்னிலை மத்தியஸ்தத்தை பின்பற்றாமல் தாக்கல் செய்த வழக்கு நிராகரிக்கப்பட வேண்டும் என்றும் வாதிடப்பட்டது. Single Judge மற்றும் Division Bench இரண்டும், டிசம்பர் 2023-ல் ஆய்வு நடத்திவிட்டு ஜூன் 2024-ல் வழக்கு தாக்கல் செய்த தாமதம் அவசரம்

இல்லை என்பதை நிரூபிக்கிறது என்று கூறி வழக்கை நிராகரித்தன.

உச்சநீதிமன்றம் உயர்நீதிமன்றங்களின் அணுகுமுறையை தவறானது என்று கூறியது. Patil Automation Pvt. Ltd. Vs Rakheja Engineers Pvt. Ltd. (2022), Yamini Manohar Vs T.K.D. Keerthi (2024) *மற்றும்* Dhanbad Fuels Pvt. Ltd. Vs UOI (2025) *தீர்ப்புகளை மேற்கோள் காட்டி, "அவசர நிவாரணம் தேவையா என்று பார்க்கும்போது வழக்கின் தகுதியை ஆய்வு செய்யக்கூடாது; மாறாக மனுதாரர் நிலையிலிருந்து வழக்கு மற்றும் ஆவணங்களை முழுமையாக பார்க்க வேண்டும்" என்று வலியுறுத்தியது. தொடர்ச்சியான அறிவுசார் சொத்து மீறல் வழக்குகளில் ஒவ்வொரு நாளும் புதிய தவறு நடைபெறுகிறது என்றும், அவசரம் என்பது வழக்கு தாக்கல் செய்த தேதியில் இல்லை — மீறல் தொடர்வதில் உள்ளது என்றும் தெளிவுபடுத்தியது. மேலும், அறிவுசார் சொத்து மீறல் நுகர்வோரிடையே குழப்பத்தை உருவாக்குகிறது என்பதால் பொது நலனும் இதில் அடங்கும் என்றும் கூறியது.*

இதனடிப்படையில், உயர்நீதிமன்றங்களின் தீர்ப்புகள் ரத்து செய்யப்பட்டு, வழக்கு மீண்டும் விசாரணைக்காக உயர்நீதிமன்றத்தில் உத்தரவிடப்பட்டது.

இந்த தீர்ப்பின் மூலம்,

"தொடர்ச்சியான அறிவுசார் சொத்-து மீறல் வழக்குகளில் வழக்கு தாக்கல் செய்ய தாமதமானதே அவசரம் இல்லை என்பதற்கான சான்று ஆகாது; மீறல் தொடரும் வரை அவசரம் உள்ளது; பிரிவு 12A *கீழான முன்னிலை மத்தியஸ்தத்திலிருந்து விலக்கு கோரும்போது நீதிமன்றம் வழக்கின் தகுதியை அல்ல — மனுதாரர் நிலையிலிருந்து அவசர தேவையை மட்டுமே ஆய்வு செய்ய வேண்டும்"*

என்ற முக்கியமான சட்டக் கொள்கையை உச்சநீதிமன்றம் உறுதிப்படுத்தியுள்ளது.

IN THE SUPREME COURT OF INDIA

Civil Appeal No. of 2025 (@ SLP(C) No. 2753 of 2025)

Novenco Building and Industry A/S Vs Xero Energy Engineering Solutions Pvt. Ltd. & Anr.

Coram: Justice Sanjay Kumar & Justice Alok Aradhe

Date: 27.10.2025

Citation: 2025 INSC 1256

ஆகஸ்ட் 2026

இரண்டாம் பதிப்பு

(Issue 2 / 2)

★ ★ ★

மாதம்
இருமுறை
வெளியீடு
★ ★ ★

LIS MEME

(A TAMIL LEGAL DIGEST)

இத்தப் பதிப்பை படித்தமைக்கு நன்றி!

உயர்நீதிமன்றம் மற்றும் உச்சநீதிமன்றத்தின் முக்கிய தீர்ப்புகளை எளிய தமிழில், அனைவரும் புரிந்துகொள்ளும் வகையில் வழங்குவதே LIS MEME-ன் நோக்கம்.

சட்ட அறிவை சவாரஸ்யமாகவும், நினைவில் நிற்கும் வகையிலும் கொண்டு செல்லும் ஒரு சிறிய முயற்சி இது.

- புதிய தீர்ப்புகள்
- புதிய சட்டக் கேள்விகள்
- புதிய சட்டக் கோட்பாடுகள்
- புதிய MEME-கள்

மாதம் இருமுறை —
தொடர்ந்து படியுங்கள், பகிருங்கள்!

எங்களுடன் இணையுங்கள்

Facebook	Instagram	Website
Budding Lawyers	@SATTAUDHAVI	www.sattaudhavi.com

@SATTAUDHAVI

LIS MEME — ஆன்லைனில் இலவசமாக கிடைக்கும்
Facebook • Instagram • www.sattaudhavi.com வழியாக பகிவியடும்

“சட்டம் தெரிந்தால் வாழ்க்கை எளிதாகும்;
MEME பார்த்தால் சட்டம் மறக்காது!”